لیونۍ سندرې

لائق زاده لائق

Ketabton.com

دا چې دومره ضد کوې، ځان له مانه بیلوې
لږ د زړه نه تپوس وکه، ما به څنګه هیروې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیونۍ سندرې

(شعري مجموعه)

لايق زاده لايق

قیصـــه د لیونتوب مـــــې ځکــه پټه پاتې نشوه
چې مینه لیونۍ شوه، نو "سندرې لیونۍ" شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه کتاب

نوم : *لېونۍ سندرې*

لیکوال : لایق زاده لایق

چاپ کال : **2007** اګست

شمېر : **1000** (یو زر)

کمپوزینګ : ذبیح شفق

خوروونکی : د پښتونخوا د پوهنې دېره ـ پېښور

چاپونکی : ضیا سنز پرنټرز، پېښور. فون **2580176**

بیه : مجلد (**130**) روپۍ

غیر مجلد (**100**) روپۍ

د موندلو درکونه:

- یونیورسټي بك ایجنسي، خیبر بازار، پېښور
- دانش کتابتون، ډهکۍ نعلبندي، قصه خواني بازار پېښور

او ددې ترڅنګه:

- د کتابونو ټول لوئې دوکانونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لایق زاده لایق

(c) ketabton.com: The Digital Library

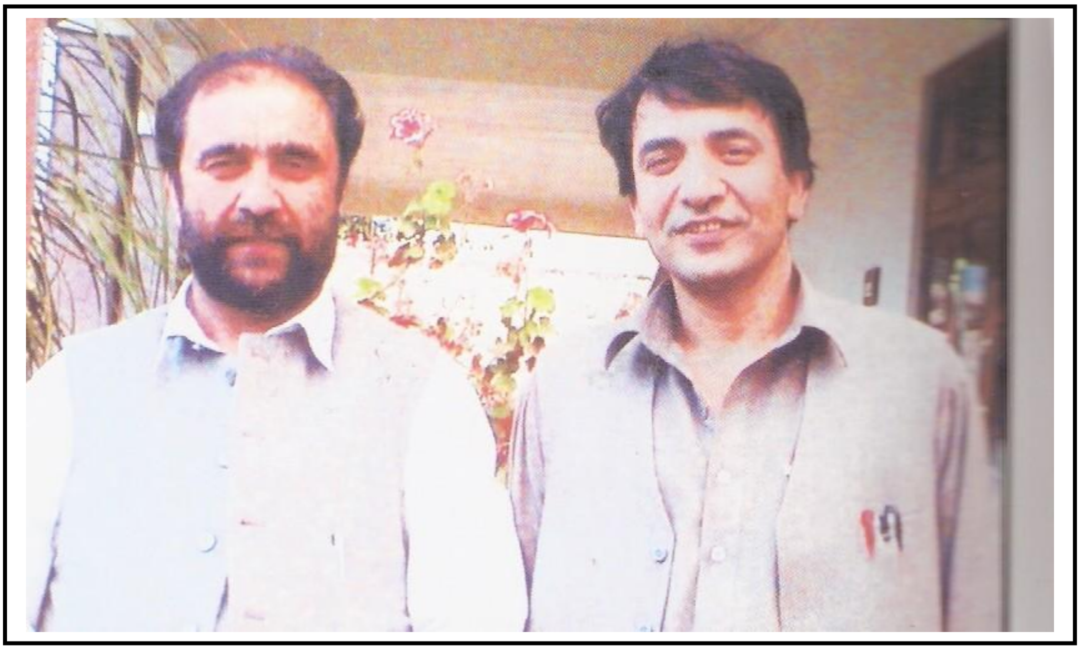

زه دا خپلې "لېونۍ سندرې" د لوئې پښتونخوا د لوے لیکوال ښاغلي کبیر ستوری زوی ښاغلي نصیر خان ستوري ته ډالۍ کوم. هاغه نصیر خان ستوري ته لکه چې د نورو ورونړو ورته د پښتو، ننګ او غېرت پالنه د عظیم پلار نه په میراث کښې پاتې ده.

"لایق زاده لایق"

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه هغه پېژنم

هغه د خپلې مور کشرے زوے و، ځکه نو ډېر نیازبین وو. په ووړه ووړه خبره به مرور شو او تر هاغې به نه پخلا کېدو چې ترڅو به ئې ضد پوره شوئے نه وو، خو مور ئې د لوئے کور ښځه وه، هغه به د خپل بچي په ټولو معصومو جذبو پوهېده. زر به ئې ځان ته راجوخت کړو، د مور د غېږې تودوالي به هغه ټکور ټکور کړو. هغه به په مینه مینه د خپلې مور سترګو ته وکتل، مور به په دواړه مخه ښکل کړو او دغه رنګ به معصوم ضد په خندا کښې بدل شو.

هغه چې کله وړمے قدم اخیستو، نو مور ئې ډېره زیاته خوشحاله وه، په ټول کلي کښې ئې "خواږه ککوړي" وېشل. د هغوی په کور کښې "اجمینه ترور"، "موتی ترور" ګرمې ګرمې ګرځېدې او "زر بي بي ترور" خو به ورکښې د خوشحالۍ نه چورلکونه اوخوړل، ځکه چې د مودو مودو راسې ئې ددغه کور نمك خوړلے وو. د زنانه و ترڅنګه په کور کښې کارکوونکي سړي هم خوشحاله وو. "دراني کاکا" چم ګاونډ ته زېري وړل او "ګل بشر کاکا" خپل "ماشوم نائیك" په اوږه اخیستے وو. د هغه مور د "مور پنډۍ بابا" لور وه، د باباخېلو د کورنۍ دغه حیا په خپل خاوند ډېره ګرانه وه، ځکه چې که یو خوا ئې د ژوند ملګرې وه، نو بل خوا ئې د خپل سکه ماما لور وه. په ټول کلي کښې دا خبر خورېدو چې د مورپنډۍ د بابا ممسي وړمبے قدم اخیستے دے.

او بیا چې کله دغه قدم په منډو کښې بدل شو، نو هغه به په لارو کوڅو کښې د ملګرو سره لوبې کولې، د خپل مزاج ترمخه به ئې هره خبره خپل حق ګڼلو، ملګرو ته ئې د پلار خوي هم معلوم و او د مور غصه هم، ځکه نو د هغه نازونه به ئې وړل. هغه به کله کله ټول ملګري راغونډ کړل کور ته به یې راوستل. په مور ئې د خپل زوی ملګري ګران وو، ګرمې ګرمې پراټې به یې ورته پخولې او دغه رنګ د غرونو په لمن کښې دغه ساده باده میني د اظهار نوي چلونه زده کول.

هغه چې د پېنځه ؤ کالو شو، نو مور ئې د نري رنځ بیماره شوه. په دغه ورځو شپو کښې د نري رنځ علاج نه و، چې څنګه وختو نو اړخونه بدلول نو د هغې ناروغتیا سېوا کېده او چې د بیمارۍ په حال کښې به ئې خپل ماشوم زوي ته وکتل، نو په سترګو کښې به ئې غټې غټې اوښکې راغلې. هغه به ورته په معصومه ژبه اووئے:" مورې ته خو ژاړې دا ولې؟" مور به ورته سلګو اونیوه ورته به ئې اووئے:" ما خو نه دي ژړلي" ددې سره به ئې اوښکې پټې کړې، خو د هغې په مخ به دا خبره واضحه لوستے کېده، چې هغه په ژوند نور اتبار نه لري او د نیازبین زوی د سبا غم ئې نوره هم زوروي. ډلې ډلې خلق د هغې پوښتنې له راتلل، په کور د غم لړې راخورېدې او بیا... او بیا چې یوه ورځ هغه د کور نه باهر د خپلو ملګرو سره لوبې کولې، نو وئې کتل چې هرڅوك د هغوی کور ته منډې وهي. هغه وارخطا شو، لوبې ئې پرېښودې، په منډه منډه کور ته ورغے. په کور کښې د چم ګاونډ ښځې جمع وې، هغه چغې کړې "مورې" او بیا چې د مور کټ ته ورغے، نو مور ورته په

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخري نظر اوکتل، بچې ورته آوازونه کول، خو د مور په خوله ئې ځواب نه راتلو. هغې خپل بچي ته کتل، په سترګو کښې ئې اوښکې الول کېدې، هغه بې اختیاره د مور په سینه سر کېښودو او چې مور ئې په سر لاس راښکو، نو بیا د مینې دغه مزې شلېدلې وو.

هغه د کلی هرې ښځې ته په سلګو سلګو وئیل، چې زما مور خبرې ولې نه کوي؟ خو چا هم هغه له جواب نشو ورکولے. په ټول کلي کښې خبر خور شو، چې د "مور پنډې بابا" لور مړه شوه.

د مور د مرګ نه پس به هغه یواځې یواځې ناست وو، مشر ورور او خور به چې ورته څه خبره اوکړه، نو هغه به په ژړا ګوتې پورې کړې او په ژړا کښې به ئې وئیل، چې "زما مور وے نو اوس به ئې تاسو برابر کړې وئے." ددې سره به هغوی هم سلګو اونیول، خو په خوله ئې هېڅ نشو وئیلے.

د هغه پلار به چې کور ته راغے او د خپلې مینې دغه جاله به ئې تاله واله اولیده، نو غریو به اونیوو. په خوله ب ئې څه اونه وئیل خپل درې واړه یتیمان به ئې سینې ته راجوخت کړل او چې کله به ئې برداشت اونکړے شو، نو په بق بق به ئې وژړل. هغه به ځان د پلار په سینه پورې جوخت کړے وو او د پلار په مخ به ئې اوښکې لړې لړې کېدې.

هوښیاران وائي، چې وخت د هرڅه نه ښه معالج دے، زخمونو خولې ورکولې او فطرت پرې د صبر پهې لګولې. هغه یو ځل بیا د ژوند په رنګونو کښې ورك شو، د خپلو ملګرو سره ئې لوبې شروع کړې او بیا چې کله پلار په سکول
کښې داخل کړو، نو د هغو د کتابونو سره نه لګېده.
دکوره نه به د سکول په بهانه اووتو او ټوله ورځ به یا لینده په لاس په مقبرو کښې ګرځېدو او یا به ئې د سیند په غاړه ټوله ورځ تېره کړه.

یوه ورځ لینده په لاس په مقبره کښې په مرغو پسې ګرځېدو چې ناڅاپي ورله چا په مخ یوه درنه څپېړه ورکړه. د هغه په سترګو تیاره خوره شوه، خو چې کله ئې مخامخ اوکتل، نو هلته د سکول هېډ ماسټر حضرت احمد ولاړ وو. د هغه په مرۍ کښې ژړا اونخته او د هاغه ځائے نه ئې منډې کړې.

د سکول نه پټېدل د هغه معمول وو، خو د "حضرت احمد" هېډ ماسټر څپېړې د هغه سره وېره ملګرې کړه او بیا چې کله پېنځم ته اورسېدو، نو د ژمي د چهټیانو کار ترې هېر وو. چتهټیانې پوره شوې، ملګری ئې سکول ته روان شول او هغه پلار ته بهانې شروع کړې. کله د خېټې د درد بهانه، کله د سر د درد بهانه او کله نور څه او چې کله ئې پلار په چالاکۍ پوهه شو، نو په زور ئې سکول ته بوتلو او استاد ته ئې حواله کړو.

په دغه ورځو شپو کښې استاذان د بچو په تربیت هم پوهېدل او د هغوی په لارخودنه کښې ئې د چل ول نه کار هم نه اخیستو، ځکه نو هغه ته داسې زبردسته سزا ورکړه چې یو دوه ئې ترې خطا کړل.

اوس هغه پوهېدو چې کور کښې دې بهانې ختمې دي، نو په نره ئې سبق ته زړه ورکړو، چې ځنګه ځنګه د هغه سکول ته د تګ لارې ته راتلو، نو ورسره د هغه د سبق سره مینه سیوا کېده.

هغه به د خپلو ملګرو سره اوس د سبق خبرې کولې، چې ځنګه ځنګه ئې د ځوانۍ په درشل

(c) ketabton.com: The Digital Library

قدم ایښودو، نو د خپل ناقراره فطرت احساس ورته کېدو. هغه چې چرته حُسن اولیدو، د زړه د تل نه ئې ورسره مینه اوکړه، ځکه چې د هغه په ذات کښې محرومې موجودې وې، هغه ددغه محرومو په تکمیل پسې د هر چا سترګو ته کتل او هم دغه سترګې وې، چې ایله د ځوارلسو کالو په عمر کښې ئې هغه ته د شعر لیکلو هنر اوښودو.

هغه به ګډوډ شعرونه اولیکل او چې ملګرو ته به ئې واورول نو هغوی به ورسره د لاسونو ټقا ملګرې کړه. دغه مینې هغه ته نوره حوصله ورکړه او دغه حوصلې ورته د نورو ښکلو سترګو د لټون لارې پرانستې. هغه ځو ځو ځله د ښائستونو په قید کې بندي شو، خو د خپل ناقراره فطرت له وجې ئې کله هم په داسې قیدونو کښې زیات وخت تېر نه کړو او بیا چې کله هغه لسم پاس کولو نو شاعرې ئې ځوانه شوې وه. د سکول نه پس کالج او د کالج نه پس یونیورسټۍ هغه ته د ژوند ډېر رنګونه اوښودل. هغه به چې څنګه د کامیابۍ په نوي درشل قدم کېښودو، نو پلار به ورته اول خوشحاله شو او بیا به ئې ورته په سترګو کښې اوښکې راغلې. هغه به ورته اووئې" دا دا ستاسو په سترګو کښې هر وخت داسې اوښکې ولې راځي؟" پلار به ورته صرف دومره اووئې، چې:"بچې که نن دې مور وے ځومره به خوشحاله وه؟" د مور د نشست والي احساس به هغه هم غمجن کړو. خو، بیا به ئې زړه صبر کړو.

ژوند وړاندې لاړو، هغه د بچو پلار شو، د هغه ترجیحات بدل شول. د کامیابو ډېر لوے سفر ئې اوکړو. د شاعرۍ غږ ئې ټول وطن ته اورسېدو، د مینې د قیصو نه ئې دنیا خبره شوه. لکه د پرون نن هم مینه کوي، د نورو د جذبو احترام خپل احترام ګڼي. د نفرتونو څخه کرکه کړئ او چې کله ئې په ذهن باندې تېر وختونه رااورېږي، د خپل کلي خړ کورونه، د خپل کلي چینې او چنارونه، د خپل کلي واورینې ځوکې او د خپل کلي د سیند غورځنګونه، چې رایاد کړي، نو په ذهن ئې سپرلي خواره شي. کله سندرې اولیکي او کله غزلې، په دغه هر لیك کښې د هغه د ناقراره فطرت هاغه ټولې جذبې ټپه ټپه کېږي، کومو چې هغه ته مینه ښودلې وه. هاغه ګلاب ګلاب ځوانۍ، هاغه ملالې ملالې سترګې، هاغه نشه نشه ښائستونه اوس هم د هغه د شعرونو سره لوبې کوي او چې کله ئې زړه اودرزوي، نو ورته وائي چې "شابه مونږ اولیکه"، "مونږ خوندي که" هغه دې هرڅه لېونۍ کړے دے، خو په دغه لېونتوب کښې ښه خوشحاله دے. زه ئې دومره قدر پېژنم چې نن پرون په ریډیو پاکستان کوهاټ کښې د ډایریکټر په حیث کار کوي.

د "هغــــه" د ژونـــــدون هــــره پاڼه لولم
خو له ځانه خبر نه شوم چې زه ځوك یم؟

"لیکوال"

سپتمبر 2007

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما "لېونۍ سندرې"

که هرڅو ما د ژوند ډېر پړاوونه اوليدل، خو لاتراوسه مې نظر تږے تږے دے. زه لا د ځان په لټون پسې ورك ورك ګرځم، زما دغه ورك لټون ماته په هر ګام د اظهار چلونه ښائي، خو زه نه پوهېږم چې ايا زما دغه بېځ ترتيبه ليکونه د شاعرۍ په چوکاټ کښې راځي او که نا؟

ما چې کله د خپلو احساساتو دغه برخه راغونډه کړه نو ورته مې د "ژوند سندرې" اووئے. که هرڅو راسره په دغه فيصله کښې عقل او شعور ملګرتيا کوله، خو لېونے زړه مې دې فيصلې منلو ته تيار نه وو، ځکه چې په دې سندرو کښې زما "لېونتوب" ټپه ټپه کېدو، چې کله مې د نورو ملګرو ترڅنګه خپل نازولي ملګري ساغر خان خټك ته دا ذکر اوکړو، نو هغه "د ژوند سندرې"، "لېونۍ سندرې" کړې. دا ځکه چې ساغر خان خټك په خپله لېونۍ سادګۍ کښې د ادراك په رموزو پوهه دے. دغه ادراك اوس هغه ددې جوګه کړے دے، چې په راتلونکو وختونو کښې به ورته خلق ډاکټر سعادت خان ساغر خټك اووائي.

"لېونۍ سندرې" څه دي؟ د ساده باده جذبو ساده باده اظهار دے. دغه اظهار له چې کله زما د پښتنې خاورې ننګيالو او پياوړو هنرمندانو د خپلو آوازونو ښکلا ورکړه، نو بيا زه "زه" پاتې نشوم. هر چا اوپېژندم. دغه هر څه زما د شاعرۍ کمال نه دے، بلکې دا هرڅه زما د فن کارانو د اوازونو د هاغه زمزمو اهنګونه دي، چې په لر و بر کښې خورېږي. دې زمزمو که يو خوا زه "لايق" کړم نو بل خوا ئې زما د لېونتوب قيصه پټه پاتې نه کړه.

زما اورېدونکو، زما لوستونکو ماته احترام راکړو، زما "لېونتوب" ئې خوښ کړو او دغه ډاډ ماته د نورو ليکلو توان راکې. زه پوره اعتماد لرم چې لکه زما د نورو احساساتو په رنګ به تاسو زما "لېونۍ سندرې" د خپلې مينې په زور نورې هم لېونۍ کړئ.

د خپلو ټولو مينه والو د نورې مينې په باور

لايق زاده لايق

ډايريکټر ريډيو پاکستان کوهاټ
سپتمبر 2007
رابطه: 0334-8267377

(c) ketabton.com: The Digital Library

اعتراف

ښایيږي عظمتونه صفتونه واړه تاله
خالقه ذوالجلاله ، خالقه ذوالجلاله
رازق د مخلوقاتو ې بې شکه با کماله
خالقه ذوالجلاله، خالقه ذوالجلاله

قربان د له نام شم په هرڅه کې یکتا ې
د خیال له هر یو حد نه زما ربه بالا ې
اشنا دې ښائیستونه کړه جلال کې له جماله
خالقه ذوالجلاله، خالقه ذوالجلاله

دا واړه کائینات دې ثنا وایي لګیا دی
په خپله خپله ژبه "الله" وایي لګیا دی
ښکاره د قدرتونه لور په لور دي بې مثاله
خالقه ذوالجلاله، خالقه ذوالجلاله

ټول ستا نه مدد غواړي نبي دے که ولي دے
بادشاه ې لویه خدایه هر شان د ازلي دے
لمن د رحمتونو د خوره ده لا زواله
خالقه ذوالجلاله، خالقه ذوالجلاله

لایق به دې څه ستایي حمدونه دې بسیار دي
احده په یو ذات کې رنګونه دې بسیار دي
پکار مې نور څه نه دي خپله مینه راکه ماله
خالقه ذوالجلاله، خالقه ذوالجلاله

"جل جلا له"

(c) ketabton.com: The Digital Library

راز

چې غمونه دې سیوا شي نو بس صلی علی وایه
چې تکلیف درباند، راشي نو بس صل علی وایه

مایوسي چې دې په ذهن کله کله راخوره شي
چې شکونه ګمانونه غلي غلي درسره شي
چې دې وار کله خطا شي نو بس صلی عل وایه
چې تکلیف درباند، راشي نو بس صل علی وایه

چې راپېښې درته کله لوئې لوئې حوصلې شي
چې په ژوند درته ګرانې د وختونو فیصلې شي
چې دې ساه کله بې ساه شي نو بس صلی علی وایه
چې تکلیف دربانديې راشي نو بس صلی علی وایه

چې سوځېږې کله کله د حالاتو په لمبو کې
پرېشانه پرېشانه هر خوا ګورې په سلګو کې
چې ملګرې دې سودا شي نو بس صلی علی وایه
چې تکلیف دربانديې راشي نو بس صلی علی وایه

دا د هر یو غم علاج دی دا د هر زخم ټکور دی
دا د هر یو روح قرار دی دا د د واړه جذبو شور دی
چې لائقه خوله د، وا شي نو بس صلی علی وایه
چې تکلیف دربانديې راشي نو بس صلی علی وایه

"صلو علیه واله"

(c) ketabton.com: The Digital Library

تکمیل

ښائیست د ښائستونو دے ربښتیا علي علي
نیازبین د محمد رسول الله علي علي

تیتېږي ئې عظمت له ازله اسمانونه
پوره ئې شي په ذکر ټول نیمګړي مرادونه
همت ته ئې پسخېږي د ننګیالو غېرتونه

اقا د امامانو دے اقا علي علي
نیازبین د محمد رسول الله علي علي

چې کړے ئې په چا باندې یو ځلې خپل نظر دے
ګڼلے ئې نامه چې په نړۍ کې معتبر دے
وجود ئې سر ترپایه دنازونو سمندر دے

شیندي محبتونه په هر خوا علي علي
نیازبین د محمد رسول الله علي علي

په دغه محبت کې راز د بندګۍ دے
دلیل د زندګے دے هم جواز د بندګے دے
که ناز د زندګۍ دے نیاز د بندګۍ دے

تکمیل د هر یو ذکر دے مولا علي علي
نیازبین د محمد رسول الله علي علي

ځیلے که حالاتو ډېر لایقه ګام په ګام یم
عاجز یمه مسکین یم ددغه در غلام یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولاړ په احترام وومه ولاړ په احترام یم

یادومه تل په مینه خپل اقا علي علي
نیازبین د محمد رسول الله علي علي

تعــبیر

په هر قدم زه وسعتونه د عرفان لټووم
هر تصور کې تصویرونه د جانان لټووم

ما د "بابا عبدالرحمان" نه قناعت زده کړے
ما د "خوشال بابا" د فکر نه غیرت زده کړے
ما د "حمید بابا" د خیال نه نزاکت زده کړے
د "علي خان" نه مې اظهار د محبت زده کړے

زه په مکان کې فلسفې د لامکان لټووم
هر تصور کې تصویرونه د جانان لټووم

ما د "حمزه" نه فلسفې د دلدارۍ زده کړې
د "قلندر" نه مې قیصه د خوددارۍ زده کړې
د "سمندر" نه مې ټپه د بېدارۍ زده کړې
ما د "خاطر" نه رنګینې د شاعرۍ زده کړې

زه په مجاز کې تدبیرونه د وجدان لټووم
هر تصور کې تصویرونه د جانان لټووم

ما د "سایل" نه د احساس نزاکتونه زده کړه
ما د "مجذوب" نه د خوبونو تعبیرونه زده کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د "غازي سیال" نه مې د حُسن تفسیرونه زده کړه
ما د "اندېش" نه د ژوندون حقیقتونه زده کړه

د "ګران" وینا د جذباتو دبستان لټووم
هر تصور کې تصویرونه د جانان لټووم

هرڅه مې زده کړه خو له ځانه زه خبر نه شومه
لمبه لمبه شومه اېره شومه سره زر نشومه
پاتې کونجکه شوم ارمان دے چې ګوهر نشومه
چې لایق نه شومه نو ستا د زړګي سر نشومه

لا په منزل پسې خاپونه د "کاروان" لټووم
هر تصور کې تصویرونه د جانان لټووم

کرښې

زه شاعر یم ستا خندا مې شاعري ده
ستا نازونه ستا ادا مې شاعري ده

ته چې مخ له مانه واړوې خفه شې
ماته نۀ ګورې د ځان سره غصه شې
تانه ځار شمه همدا مې شاعري ده
ستا نازونه ستا ادا مې شاعري ده

کله کله چې ما ووینې شرمېږې
وارخطا شې په خبرو نه پوهېږې
دا پښتو او دا حیا مې شاعري ده
ستا نازونه ستا ادا مې شاعري ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې دې غواړم د مولانه په سلګو کې
د بېلتون په ناقراره تورو شپو کې
هر يو سوال هره دعا مې شاعري ده
ستا نازونه ستا ادا مې شاعري ده

چې دې کله لېوني لوظونه هېر شي
ګومانونه دې د حُسن نه چاپېر شي
لېونۍ دغه سودا مې شاعري ده
ستا نازونه ستا ادا مې شاعري ده

دا چې کړے مو لايقه محبت دے
نور څه نه دي ټول د زړونو برکت دے
ښه پوهېږمه هره ساه مې شاعري ده
ستا نازونه ستا ادا مې شاعري ده

سوال

خير که زه خفه يم خو ياران دې خفه نشي
خدايه دا مې سوال دے يو انسان دې خفه نشي

نشته پروا نشته که په اور مې سوزوي مينه
ټوله ټوله شپه مې بې اختياره زوروي مينه
ما لکه ماشوم په چغو چغو ژړوي مينه

لا دې نور رسوا شم خو جانان دې خفه نشي
خدايه دا مې سوال دے يو انسان دې خفه نشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه دې په سلګو کې د چا سترګې یادوم مدام
زه دې چې خیالونو کې عکسونه جوړم مدام
زه دې ټول وختونه په لمبو کې تېروم مدام

هر څه قبلووم خو دوران دې خفه نشي
خدایه دا مې سوال دے یو انسان دې خفه نشي

زه په لېوني زړګي لا نور ستم کولے شم
لا خو ډېر دردونه په خندا باندې زغملے شم
لا خو طوفانونه په سینه کې ځایولے شم

لا دې نور کړېږم خو جهان دې خفه نشي
خدایه دا مې سوال دے یو انسان دې خفه نشي

کله مې لایقه خوري هر دم د عاشقانو غم
کله راسره شي ټوله شپه د رقیبانو غم
کله د بې کوره کړېدلو ملنګانو غم

واړه مئینان دې مئینان دې خفه نشي
خدایه دا مې سوال دے یو انسان دې خفه نشي

لټون

هاغه حجرې هاغه ګودر څه شو
څه شوې میلې هاغه اختر څه شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې فرشتو به ئې تماشه کولې
چې ښائېستونو به ئې قیصې کولې
هاغه د کلیو مازیګر څه شو
څه شوې میلې هاغه اختر څه شو

چې سادګي حېرانېدله ورته
چې زندګي به پسخېدله ورته
هاغه ټپه ټپه منظر څه شو
څه شوې میلې هاغه اختر څه شو

هاغه خړ پړ کچه کچه کورونه
کړې کوڅې ساده ساده کورونه
هاغه "اتڼ" هاغه "اشر" څه شو
څه شوې میلې هاغه اختر څه شو

داسې تاله واله کړم چا "لایقه"
ولې شوم داسې د خندا "لایقه"
څه شوه پښتو هاغه سنګر شو
څه شوې میلې هاغه اختر څه شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدبختي

په یو کور کې اوسېږو خو د یو بل نه پردي یو

مونږ ځومره لېوني یو

لوبېږو د بل لاس کې د اغیارو ګوډاګي یو

مونږ ځومره لېوني یو

بې سوچه بې دلیله یو بل په کاڼو ولو
د نورو په یارۍ کې مونږ خپل په کاڼو ولو

په دام د نفرتونو کې پاخه پاخه بندي یو

مونږ ځومره لېوني یو

په غټو غټو ګورو "پښتو" مو سر توربړي
وجود مو تاله کېږي خاپونه مو ورانېږي

خو بیا هم نه وینېږو بې عمله "مېړني" یو

مونږ ځومره لېوني یو

منزل رانه خطا دے روان یُو په تیارو کې
احساس راسره نشته سوځېږو په لمبو کې

په تشو ګمانونو باندې ساه اخلو ژوندي یو

مونږ ځومره لېوني یو

هله به د سیالۍ شو چې کور زمونږه یو شي
چې یو مو "انغرے" شي چې "شکور" زمونږه یو شي

"لایقه" که بېل بېل یو خو د یو نیکه بچي یو

مونږ ځومره لېوني یو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لر و بر

"کابل" که "پېښور" دے　　"زابل" که "اشنغر" دے
دا واړه په ما ګران دي "تیراه" دے که خیبر دے

"مردان" دے که "نوښار" دے "کونړ" که "ننګرهار" دے
که "سوات" که "هزاره" ده　　"هرات" که "قندهار" دے
"کوهاټ" که"میران شاه" دے "هلمند" دے که "تخار" دے
زما د مینې کور دے　　"بولان" که "لواغر" دے
دا واړه په ما ګران دي "تیراه" دے که خیبر دے

که "ژوب" دے که "پشین" دے د خپل تاریخ امین دے
"قندوز" دے که "لغمان" دے　په مینه کې رښتین دے
"چمن" دے او که "کوېټه"　　پرې خیال زما رنګین دے
"وانه" ده او که "ټانك" دے　زما د زړګي سر دے
دا واړه په ما ګران دي "تیراه" دے که خیبر دے

"پغمان" دے او که "دیر" دے زما د خیال تعبیر دے
"چترال" دے که "پکتیا" ده　ښائیست یې بې نظیر دے
لېمو کې مې غړېږي　　د "بنو" خپل تصویر دے
د "کرك" خورې دشتې　　خپل حُسن سراسر دے
دا واړه په ما ګران دي "تیراه" دے که خیبر دے

هر خوا دې وي اباده　　چې چرته پښتانه دي
د لوئې بابا نمسي دي　　له هر چا نه درانه دي
"لایقه" ننګیالي دي　　زما دي د چا نه دي
د مینې علامت دے　　حجره ده که ګودر دے
دا واړه په ما ګران دي "تیراه" دے که خیبر دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

شملې

په ما له خپله ځانه ګران دي "اورکزي" پښتانه
خوارۀ خوارۀ راباندې لګي "يوسفزي" پښتانه

جګې دې اوسي همېشه د "ختټکانو" شملې
د غېرتيانو، ننګيالو او باتورانو شملې
د چا نه کم نه دي غېرت کې "اپريدي" پښتانه
خوارۀ خوارۀ راباندې لګي "يوسفزي" پښتانه

که دي "خليل" او که "مومند" د سيالو سيال نه لري
زما "شينواري" هم په مينه کې مثال نه لري
درانه درانه دي "سدوزي" او "احمدزي" پښتانه
خوارۀ خوارۀ راباندې لګي "يوسفزي" پښتانه

که "بېټنيان" دي که "مروت" دي که "داوړ" ننګيالي
که "مندوخېل" دي که "کاسيان: دي همه "لوڼ" ننګيالي
"وزير" مې خوښ دي هم مې خوښ دي "بنوسي" پښتانه
خوارۀ خوارۀ راباندې لګي "يوسفزي" پښتانه

وارۀ قامونه چې پراته دي د بابا په وطن
تا له واله "لايقه" دلته کې زما په وطن
اباد دې اوسي ټول ښاغلي توريالي پښتانه
خوارۀ خوارۀ راباندې لګي "يوسفزي" پښتانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیبر

دغه "خیبر" دے دا دره د ننګیالو خاوره ده
دا د خودسره سربازانو توریالو خاوره ده

په دغه کاڼو کې زمونږه د غیرت نښې دي
قدم قدم د لوړ همت او شجاعت نښې دي
دا د "میرویس" د "احمدشاه" د میړنو خاوره ده
دا د خودسره سربازانو توریالو خاوره ده

په دغه لاره ډېر غاوره سرداران راغلي
کفن په سر باندې سرتېري باتوران راغلي
دا د تاریخ د لویو لویو جنګیالو خاوره ده
دا د خودسره سربازانو توریالو خاوره ده

دلته په هره سادګي کښې وفا لا ډېره ده
دلته د مینې په جذبو کې حیا لا ډېره ده
دغه د حُسن د رنګونو د سیالو خاوره ده
دا د خودسره سربازانو توریالو خاوره ده

په دغه خاوره اغیار کله بلوسېدلے نه شي
دغه عظمت ته عظمتونه رسېدلے نه شي
"لایقه" دا د باوقاره "پښتنو" خاوره ده
دا د خودسره سربازانو توریالو خاوره ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

احساس

دلته د ژوند هر یو مازیگر نظره شوے دے
داسې معلومېږي پېښور نظره شوے دے

دلته خواره شوي هر طرف ته نفرتونه دي
دلته کې ده وېره، دښمني ده، وحشتونه دي
دلته کې ډاکې دي فرېبونه دي قتلونه دي

وینې وینې پروت دے برابر نظره شوے دے
داسې معلومېږي پېښور نظره شوے دے

دلته یتیمان په بازارونو کې نهر گرځي
دلته په انصاف پسې بې وسه در په در گرځي
دلته کې وحشیان په رڼا ورځې بې خطر گرځي

شپې سلګو نیولي دي، سحر نظره شوے دے
داسې معلومېږي پېښور نظره شوے دے

دلته په هر مخ ده پُراسراره خاموشي خوره
دلته په هر زړه ده ناقراره مایوسي خوره
دلته په هر ذهن د مُودو نه بې حسي خوره

سوچ نظره شوے دے، "نظر" نظره شوے دے
داسې معلومېږي پېښور نظره شوے دے

اوس هاغه خوندونه د "تهکال" او "کابلۍ" نشته
نه د "صدر" خوند شته هم مزه د"لاهورۍ" نشته
شته "قیصه خوانۍ" خو اوس یې هاغه رنګینۍ نشته

(c) ketabton.com: The Digital Library

"کېنټ" نظره شوې، "ګهېنه ګهر" نظره شوې دې
داسې معلومېږي پېښور نظره شوې دې

نه هاغه یاران شته نه حجرې نه محفلونه شته
نه د جونو ټپل شته نه میلې نه ګودرونه شته
نه چرته شوخي چرته مستي نه اتڼونه شته

دلته د رنګونو هر "منظر" نظره شوې دې
داسې معلومېږي "پېښور" نظره شوې دې

دا د "عابد جان[1]" او د "سایل[2]" د ارمانونو ښار
دا د شنو خالونو، لوپټو او اوربلونو ښار
دا د پسرلو، محبتونو او ګلونو ښار

پوهه یم "لایقه" سراسر نظره شوې دې
داسې معلومېږي پېښور نظره شوې دې

۱ ـ ښاغلی فضل سبحان عابد
۲ ـ ښاغلی رحمت شاه سایل

(c) ketabton.com: The Digital Library

عقیدت

دا مې دعا ده خدائې دې مکړه له نظره
زما نیازبینه پېښوره
په ما خوږه لګي دا ستا هره سندره
زما نیازبینه پېښوره

چې کله سترې سترې راشم
دا ستا په غېږه کې دمه شم
ستا په ګردونو او لوګو کې
په غزېدلو پښو اوده شم
لکه د مور دې مینه ډېره زوروره
زما نیازبینه پېښوره

مانه دې خپل کلې هېر شوې
چې ستا لمن ته یم راغلې
ما دې ښائیست تل په ټپو کې

د زړګي سره دې ستائیلې
ته څومره خوږ یې د رنګونو جادوګره
زما نیازبینه پېښوره

ستا په خوره وره سینه کې
زما ځواني په نغمو سر ده
هره زره دې په ما ګرانه
د تاریخونو نه خبر ده
زه دې "لایق" یم زما جان زما ځیګره
زما نیازبینه پېښوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور د خط ځواب

زما نیازبینې نازولې مورې
د وخت بادونو زورولې مورې
یوه لحظه دې هېرولے نه شم
زړه کې مې اوسې زما ښکلې مورې

تا که زما مسافري ژړوي
ما هم دا خپله بې وسي ژړوي

زړه مې راډك شي چې بچي یادوم
د خپل وطن مازیګري یادوم
ناقراري مې لا سېوا شي مورې
چې د خپل کلي پسرلي یادوم

نه په روژه نه په اختر پوهه شوم
نه په سحر او مازیګر پوهه شوم
په سرو لمبو کې مې تېرېږي عمر
په اسوېلو کې مې بادېږي عمر
نه مې خندا نه مې ځواني اولیده
په مجبورو کې مې لوغړېږي عمر

زه چې نهر یم پښتونخوا څه کووم
د خود غرضو په دنیا څه کووم

چې شم یوازې په سلګو وژاړم
زه د تقدیر په فیصلو وژاړم
پردي وطن کې تر سحره پورې
غني مولا ته په ګیلو وژاړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ته رایاده شې دمه شم مورې
لکه ماشوم غلې اوده شم مورې

ما په دعا کې هر ماښام یادوه
مورې په مینه مې مدام یادوه
زړه چې له تا نه صبرولې نه شي
دا لېونې دې ګام په ګام یادوه

څو به ملګرې مې سودا وي مورې
څو به دا سترې ژوند زما وي مورې

نور مې همت د جدایۍ نشته دے
راکې برداشت د تنهایۍ نشته دے
ستا په حیا مې دې قسم وي مورې
بې له تا خوند د زندګۍ نشته دے

دعا کوه چې ببرته بیا راشم
ستا "لایق" تا له په خندا راشم

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبادت

داسې هر چا وئيلي   ټولې دنيا وئيلي
هر يو پادري وئيلي   پنډت ملا وئيلي
چې د ژوندون د نفرتونو نه نفرت مينه ده
بس عبادت مينه ده
مينه زوال نه لري   نه لري سيال نه لري
چې محبت ونه کړي   هډو جلال نه لري
د هر يو خوب د تعبيرونو حقيقت مينه ده
بس عبادت مينه ده
مينه اغاز د حُسن   مينه دے راز د حُسن
دا د ښائيست فلسفه   اصل جواز د حُسن
په کائيناتو کې د مينې "علامت" مينه ده
بس عبادت مينه ده
مينه سکون دے مينه   مينه ژوندون دے مينه
هر يو انداز بدلوي   داسې ترون دے مينه
ددې حالاتو په لمبو کې صداقت مينه ده
بس عبادت مينه ده
مينه ځلا د فکر   مينه بقا د فکر
مينه قرار د ذهن   مينه ښکلا د فکر
په لېونتوب کې د بخنې ضمانت مينه ده
بس عبادت مينه ده
راځه چې مينه اوکړو   قيصه شيرينه اوکړو
دواړه يو بل ته اشنا   خبره سپينه اوکړو
زما "لايقه" د وختونو ضرورت مينه ده
بس عبادت مينه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه

نه پوهېدل پېژني　　　　نه صبرېدل پېژني
په محبت کې په حساب نه په کتاب دے
زړګے زما خانه خراب دے

همېشه خپله کوي　　　　د چا منت نه مني
ورسره څه اوکړمه　　　　چې نصيحت نه مني
لېونے ژوند مې ترې ټول عمر په عذاب دے
زړګے زما خانه خراب دے

تا رانه غواړي اشنا　　　　هر وخت ضدونه کوي
کله سلګو نيولے　　　　کله دردونه کوي
ستا په يادونو کې چې شپه او ورځ غرقاب دے
زړګے زما خانه خراب دے

ما که په ډېره مينه　　　　دده رضا کړې ده
خوده په ما پورې تل　　　　ډېره خندا کړې ده
چې مې په دومره بې وسۍ کې هم نواب دے
زړګے زما خانه خراب دے

دا چې شاعر شومه زه　　　　ټوله ګناه دده ده
چې محبت مې کړے　　　　دغه سزا دده ده
"لايقه" پوهه چې د حُسن په شباب دے
زړګے زما خانه خراب دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

بغــاوت

نه مو خطا کړې ده نه مو ګناه کړې ده
د هر رواج نه مو په نره بغاوت کړے دے
مــونږ مــحبت کــړے دے

زمـــونږ فـــکرونه بـــدل
زمـــونږ خیـــالونه بـــدل
زمـــونږ سوچـــونه بـــدل
په هر قدم مو د وفا په نوم غېرت کړے دے
مــونږ محبت کـــړے دے

یـــوو بـــې پـــروا لـــېوني
مـــونږ د حیـــا لېونـــي
مـــونـــږ د وفـــا لېوني
په کاږو زړونو مو بې تاجه حکومت کړے دے
مـــونږ محبت کړے دے

مـــونـــږ نـــازولې مینه
مـــونـــږه پـــاللې میـــنه
ځـــکه مـــو ښکلې مینه
تل مو د ژوند د نفرتونو نه نفرت کړے دے
مــونږ محبت کړے دے

مـــونږ بـــه دوران یادوي
مـــونږ بـــه جهان یـــادوي
مــونږ بـــه یاران یادوي
"لایقه" ننګ مو د سرونو په قیمت کړے دے
مونږ محبت کـــړے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

خواهش

په سترګو کې مې ځای کړه په لېمو کې مې اووده که
ډېر ستړے يم د زړه په درزېدو کې مې اووده که

ما تا پسې جانانه په سلګو سلګو ژړلي
تر نيمو نيمو شپو پورې مې ستا لارې څارلي
احساس کې مې ول ول که په جذبو کې مې اووده که
ډېر ستړے يم د زړه په درزېدو کې مې اووده که

دا خلق ټول د مينې د جذباتو قاتلان دي
زما او ستا د ګرمو احساساتو قاتلان دي
په اوښکو کې مې ځای که په سلګو کې مې اووده که
ډېر ستړے يم د زړه په درزېدو کې مې اووده که

ته ګوره د حالاتو سره اُورونه راپسې دي
تهمت په سر ولاړ دے پېغورونه راپسې دي
ما پټ که د ښائيست په پلوشو کې مې اووده که
ډېر ستړے يم د زړه په درزېدو کې مې اووده که

په هره يوه ساه کې مې ارمان ټپه ټپه که
سينه کې مې د مينې دا طوفان ټپه ټپه که
"لايق" مې د اوربل که زولنو کې مې اووده که
ډېر ستړے يم د زړه په درزېدو کې مې اووده که

(c) ketabton.com: The Digital Library

دُعـــا

زه به دعا کړم، ته هم دعا کړه
رب مې دې ستا کړي، رب دې زما کړه

پوهېږم ګرانه، دا جدايي ده
دا پېغورونه، دا رسوايي ده
پټ به ژړېږم، پټه ژړا کړه
رب مې دې ستا کړي، رب دې زما کړه

تا نه خبرېږم، سوځېږي هلته
زه هم يوازې، کړېږم دلته
صبر به کومه، صبر اشنا کړه
رب مې دې ستا کړي، رب دې زما کړه

ټوله شپه کېنم، په چغو ژاړم
تا په سلګو کې، له رب نه غواړم
مانه دې هېره، ټوله خندا کړه
رب مې دې ستا کړي، رب دې زما کړه

نه صبرېدے شې، نه صبرېدے شم
نه ته راتلے شې، نه زه درتلے شم
دے مجبورو مو، خُونه تباه کړه
رب مې دې ستا کړي، رب دې زما کړه

زه "لايق" ستا ووم، زه "لايق" ستا يم
نه بې وفا ووم، نه بې وفا يم
باور په تا کړم، باور په ما کړه
رب مې دې ستا کړي، رب دې زما کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مازيګر

بيا لړې راخورېږي، پرېشانه مازيګر دے
زه ستا لارو ته ګورمه، جانانه مازيګر دے

د غرونو په سرونو، د نمر سترګه ډوبېږي
مارغان هم ډلې ډلې، ځي جالو ته ستنېږي
شكونه مې زياتېږي، بدګمانه مازيګر دے
زه ستا لارو ته ګورمه، جانانه مازيګر دے

پټېږي ستا د كلي، كورونه په لوګو كې
ما دوه سترګې ځلور كړې، څوك نه ښكاري كوڅو كې
خورېږي مايوُسيانې ورك له ځانه مازيګر دے
زه ستا لارو ته ګورمه، جانانه مازيګر دے

په مخ مې رڼې اوښكې، قطار قطار بهېږي
بې صبره انتظار مې، په سترګو كې غړېږي
راځې به كله جانه بې عنوانه مازيګر دے
زه ستا لارې ته ګورمه، جانانه مازيګر دے

ما ټوله دنيا پرېښوه، په نره ستا دپاره
"لايقه" بيا هم پاتې، محروم يم له ديداره
ته ګوره څه بې كيفه، بې له تانه مازيګر دے
زه ستا لارو ته ګورمه جانانه مازيګر دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

فاصلې

چې دې پاتې په ژړا کړم — تا د خلقو د خندا کړم
وايه کوم طرف ته لاړ شم — په هر ځائې کې دې رسوا کړم

دا دې څه وکړه جانانه
دا دې څه وکړه جانانه

اوس د کلي په کوڅو کې — زما ستا خبرې کېږي
جوماتونو هم حجرو کې — څه بلا خبرې کېږي
هر څوك خپله خپله وايي — "تا اشنا" خبرې کېږي
د يارانو نه خبرېږم — "تاروا" خبرې کېږي
څه ګيله به د دنيا کړم — په هر ځائې کې دې رسوا کړم

دا دې څه وکړه جانانه
دا دې څه وکړه جانانه

ستا خبرې يادوومه — اوس مې بله سودا نشته
دا په ما چې څه تېرېږي — دې کې ځای د وينا نشته
مينې داسې لېونے کړم — په خپل ځان مې پروا نشته
وهم چغې داسې وايم — نشته چا کې وفا نشته
کله دا کړم کله دا کړم — په هر ځائې کې دې رسوا کړم

دا دې څه وکړه جانانه
دا دې څه وکړه جانانه

اوس د ژوند څه مزه نشته — بس خو شپې دې سبا کېږي
تنهايي مې د بدن نه — د لمبو شان چاپېرېږي
محلونه د ارمان مې — رانړېږي، راغورزېږي
بې صبري چې مې سېوا شي — ګُمانونه مې زياتېږي
تهمتونو دې تباه کړم — په هر ځائې کې دې رسوا کړم

دا دې څه وکړه جانانه
دا دې څه وکړه جانانه

زه چې داسې په سلګو يم — ته به هم نشې خوشحاله
ستا به هم خوبونه ورك شي — ته به هم ګرځې ملاله
څه به خوند څه به مزه وي — چې ستومانه راشې ماله

(c) ketabton.com: The Digital Library

بل "لایق" به پیدا نه کړې   که زړګے ورکړې هر چا له
که له ځانه دې جدا کړم   خو بیا هم درته دعا کړم

دا دې څه وکړه جانانه
دا دې څه وکړه جانانه

تنهایي

مازیګر چې نمر د غرونو پناه کیږي
بې خودي مې د احساس نه چاپیریږي

تنهائي مې په ساګانو کې ول ول شي
ارمانونه مې په ساندو کې بدل شي
هر یو ګام د زندګۍ راته مقتل شي

امیدونه چې مې رو په رو خوریږي
بې خودي مې د احساس نه چاپیریږي

ټول خوبونه مې لېمو کې شي ټالونه
شي ژوندون مې بې عنوانه حسرتونه
د یقین سره مې مل شي ګُمانونه

"لېونتوب" مې لېونتوب ته حېرانیږي
بې خودي مې د احساس نه چاپیریږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د خیال سره د خیال په نیلۍ ګرځم
چورلکونه خورم په شان د سیلۍ ګرځم
وارخطا د حادثو په بلۍ ګرځم

ستا تصویر راجوړومه خو ورانیږي
بې خودي مې د احساس نه چاپېرېږي

خپل "لایق" د تورو شپو نه رابهر که
یو بندي د زولنو نه رابهر که
یو دلیل د فلسفو نه رابهر که

څو به داسې په اوُرونو کې لوغړېږي
بې خودي مې د احساس نه چاپېرېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غرض

خپل دے که پردے د غرض اوږے دے
دلته هر سړے د غرض اوږے دے

څوک کړي فریبونه د یارۍ په نوم
څوک کوي چل ول د فقیرۍ په نوم
څوک وهي مالونه د ورورۍ په نوم

روغ هم لېونے د غرض اوږے دے
دلته هر سړے د غرض اوږے دے

څوک د سترګو جنګ کې چالاکي کوي
څوک په تول پارسنګ کې چالاکي کوي
څوک په شړنګا شړنګ کې چالاکي کوي

زوړ دے که زلمے د غرض اوږے دے
دلته هر سړے د غرض اوږے دے

څوک په شاعرۍ کې خپل غرض کوي
څوک په فنکارۍ کې خپل غرض کوي
څوک په رهبارۍ کې خپل غرض کوي

"خان" دے که "بالکے" د غرض اوږے دے
دلته هر سړے د غرض اوږے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته مینه چرته وفا چرته ده
دلته پښتو چرته حیا چرته ده
وایي "لایق" دلته ادا چرته ده

"جان" دے که "لالے" د غرض اوړے دے
دلته هر سړے د غرض اوړے دے

لېونتوب

ستا تصویر مې په سلګو کښې
په سینه پورې نیولے
لور په لور وهمه منډې
وارخطا ګرېوان شلېدلے

چې مې خوا ته څوك نژدې شي
تصویر پټ کړم اوبُوږنېږم
ګُمانونه راسره شي
د خپل سیورې نه وېرېږم
شاته ګورمه روان شم
ساه نیولے غلے غلے

لور په لور وهمه منډې
وارخطا ګرېوان شلېدلے

کله ودرېږم یو خوا ته
په هوا کرښې راکاږم
د زړګي په آئینه کې
په خندا کرښې راکاږم

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله ځان سره موسکے شم
کله ځان له ژړېدلے

لور په لور وهمه منډې
وارخطا ګرېوان شلېدلے

چې مې مینه رسوا کېږي
خپل پردے راپورې خاندي
هر څوک ماته ګوته نیسي
هر سړے راپورې خاندي
ورته ډېر څه وئیل غواړم
ولې هېڅ نه شم وئیلے

لور په لور وهمه منډې
وارخطا ګرېوان شلېدلے

څه کانې راباندې شوي
زه پخپله نه پوهېږم
ته هم پته پته ژاړې
داسې اورمه خبرېږم
ستا "لایق" یم زما مینې
زه دې نشم هېرولے

لور په لور وهمه منډې
وارخطا ګرېوان شلېدلے

(c) ketabton.com: The Digital Library

څړيکې

چې مې سينه کې زړګے، کله دردونه کوي
ستا جدائي زما نه، ډېر تپوسونه کوي
زه دې تصوير سره خبرې په بيا بيا کوومه
ځان ته ښېرې کومه، تاته دعا کوومه

ستا په خاپونو پسې، په ګودرونو ګرځم
هر يو محفل ته ځمه، په زيارتونو ګرځم
د ارمانونو په هر ځلي واويلا کوومه
ځان ته ښېرې کوومه، تاته دعا کوومه

زه چې يوازې کېنم، تا په سلګو يادووم
ستا لېونۍ خبرې، تر نيمو شپو يادووم
لاړ دې څارمه زه آهونه په بيا بيا کوومه
ځان ته ښېرې کوومه، تاته دعا کوومه

کله د سيند په غاړه، فکرونو وړے ناست يم
کله خورو دشتو کې، سوچونو وړے ناست يم
ستا د يادونو په لمبو کې ژوند اشنا کوومه
ځان ته ښيرې کوومه، تاته دعا کوومه

زما په ژوند کې هڅو، څه مزه پاتې نه ده
څه اُميد پاتې نه دے، څه اسره پاتې نه ده
په ناخوالې د لېونې زړګي رضا کوومه
ځان ته ښېرې کوومه، تاته دعا کوومه

راشه تپوس مې اوکه، دا جدايي مې وژني
د مايوسۍ په چړو، دا تنهايي مې وژني

(c) ketabton.com: The Digital Library

هاغه "لایق" یم انتظار دې خامخا کوومه
ځان ته ښېرې کوومه، تاته دعا کوومه

خـوبونه

د تورو غرونو نه پناه جانانه
اووایه څنګه ئې زما جانانه
لېونۍ زړه دې تنګوي او که نه
چرې ما هم دریادوي او که نه

اوس چې زما او ستا خبرې کېږي
ګرانې د کلي مشران څه وائي
په ګودرونو ستا همزولې جُونه
اووایه تاته په ایمان څه وائي
مور چې دې کله پرېشانهویني
تاته په "جي" او په "قربان" څه وایي

درته زما ذکر کوي او که نه
تا په سلګو کې پویه وي او که نه
چې ما او تا به پکې یو بل لیدل
جانانه هاغه پسرلي څنګه دي
چې به ئې زه همېش په کاڼو ویشتم
د کلي هاغه لېوني څنګه دي؟
چې به یې زمونږه ریباري کوله
هاغه ساده شان ګلالي څنګه دي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

راپسې اوښکې تویه وي او که نه
زما خاپونه ښکلوي او که نه

ته رواجونو په کور کېنولې
زه بې وسۍ د کلي اوو ېستمه
ته د حالاتو نه مجبوره شولې
زه غریبۍ د کلي اوو ېستمه
چې محبت کړمه رسوا "لایقه"
خپلې نېستۍ د کلي اوو ېستمه

زما ارمان دې ژړوي او که نه
درته خوبونه تخنوي او که نه

جانان

زړه مې خوري تړپونه وارخطا یمه
وایمه ربښتیا حالونه وایمه
غږ د لېونۍ مې اورېدلے دے
ماته ئې نن بیا جانان وئیلے دے

پوهه چې په ځان او جهان نه یمه
دغه یو اظهار لېونے کړے یم
اوس چې زه په ګټه تاوان نه یمه
پوهه یم اقرار لېونے کړے یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا چې د مستۍ نه په هوا یمه
ورك له خپله ځانه خامخا یمه
ضد مې ګلالۍ مینې منلے دے
ماته یې نن بیا جانان وئیلے دے

دا چې مې سېوا ده د زړګي درزا
خیال کې مې بیا هاغه شوخي ځي راځي
دا چې مې ساه ساه ده د زړګي درزا
سترګو ته مې هاغه مستي ځي راځي

دا چې د خپل ځان سره ګویا یمه
دا چې زه هر چاته په خندا یمه
حُسن مې په ذهن غوړېدلے دے
ماته ئې نن بیا جانان وئیلے دے

نن ئې چې په مینه راته وخندل
ملا د هر رقیب پوهېږم ماته شوه
بیا ئې چې خواږه خواږه راوکتل
لاړه د غماز خُونه میراته شوه

داسې چې "لایقه" بې پروا یمه
کوږ له خیاله ګرځمه بادشاه یمه
یو تصویر مې زړه پورې نیولے دے
ماته ئې نن بیا جانان وئیلے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

تنهايي

چې پکې ته نه ئې جانانه
زما په دې کلي کې څه دي؟
د زړګي سره بې له تا نه
زما په دې کلي کې څه دي؟

نه مې زړه لګي په سپرلو کې
نه د ګلونو په ورشو کې
ګرځم يوازې پرېشانه
زما په دې کلي کې څه دي؟

نه مې خوښېږي اتڼونه
نه مې چينې او چنارونه
لاړ ورکه شوې ده له مانه
زما په دې کلي کې څه دي؟

بلا دې واخلم چې ته لاړې
کړې دې د کلي کوڅې شاړې
چې مې د زړه دنيا شوه ورانه
زما په دې کلي کې څه دي

پردي پردي دي ښائيستونه
هم دي نيمګړي محفلونه
"لايقه" بې د خپل ارمانه
زما په دې کلي کښې څه دي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

جـذبې

کړه له خیاله ګرځې د مستۍ نه دې قربان شم
زړګے ئې رانه یوړو د ځوانۍ نه دې قربان شم

په غټو غټو سترګو کې د مینې جهانونه
په سپین ګلابي مخ د منګرو زلفو ټالونه
خبرې په خوند خوند لکه وریږي چې ګلونه

نادانې د نادانې زندګۍ نه دې قربان شم
زړګے ئې رانه یوړو له ځوانۍ نه دې قربان شم

په سرو سروټکو شونډو کې غاښونه ملغلرې
ستا پوزه محرابي ده جوړه شوې په هنر ئې
ستا غاړه صحرایي ده خمارونه سراسر ئې

سپرلي درته پسخېږي د شوخۍ نه دې قربان شم
زړګے ئې رانه یوړو د ځوانۍ نه دې قربان شم

باښه لشې لشې لکه باټ کړي نشترونه
پاسته پاسته لاسونه نرۍ ګوتې قلمونه
ستا خپې لکه د زرکې د خارو شان قدمونه

ئې ټوله مینه مینه د راستۍ نه دې قربان شم
زړګے ئې رانه یوړو د ځوانۍ نه دې قربان شم

ګلاب ګلاب ښائیست دې هم غزل دے هم ټپه ده
نشه نشه نظر دې د رنګونو پلوشه ده
"لایقه" د صفت ئې هره ساه دې پښتنه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازبينې ملالۍ د خودداری نه دې قربان شم
زړګے ئې رانه يوړو د ځوانۍ نه دې قربان شم

فيصله

د حُسن تصور به ستا د مخ په ننداره کړم
د مينې هر احساس به ستا له سترګو صدقه کړم

رنګونه به راټول کړم د ژوند د پسرلو نه
ګلونه به راټول کړم د فکر د ورشو نه
خوبونه به راټول کړم د سترګو د لېمو نه
دردونه به راټول کړم د زړه د زلزلو نه
دا هرڅه به جانانه ستا ځوانۍ ته غرغره کړم
د مينې هر احساس به ستا له سترګو صدقه کړم

چې ستا فکر مې يوسي ساګانې به نغمې کړم
غمونه به پخلا کړم سلګۍ به پلوشې کړم
ټپه چې شوګيرې شي فکرونه به ډيوې کړم
په خپلو ژړېدو به رالنډې فاصلې کړم
د ستورو خاموشۍ به دې ځوانۍ سره جرګه کړم
د مينې هر احساس به ستا له سترګو صدقه کړم

چې ته راسره نه يې وختونه به ايسار کړم
ستا لارو ته به ګورم رنګين به انتظار کړم
ګريوان د محرومۍ به جانانه تار په تار کړم
شوخي به محبت کړم مستي به درنه زار کړم
"لايقه" رقيبان به د خپل ځان په وير اخته کړم
د مينې هر احساس به ستا له سترګو صدقه کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاپونه

تصویرونه جوړوومه، تصویرونه ورانوومه
لږ مې پوهه کړه جانانه، تا به څنګه هېروومه؟

کله اوخاندم سپوږمۍ ته، کله ستورو ته ګیلې کړم
کله ځان سره ګونېږم، کله سر وهم ښېرې کړم
تېر وختونه یادوومه، رنې اوښکې تویوومه
لږ مې پوهه کړه جانانه، تا به څنګه هېروومه؟

مازیګر چې د نمر سترګه، ځي له غرونو پناه کېږي
تنهایي مې د زړګي نه، د لمبو شان چاپېرېږي
هر خوا سترګې ګرځوومه، ستا خاپونه لټوومه
تېر وختونه یادومه، رنې اوښکې تویوومه
لږ مې پوهه کړه جانانه، تا به څنګه هېروومه؟

تا وئیل چې زه به راشم، ته زما لارو ته ګوره
زه ننګیاله پښتنه یم، خامخا لارو ته ګوره
بس کلونه شماروومه، دنیا کله خبروومه
لږ مې پوهه کړه جانانه، تا به څنګه هېروومه؟

زه "لایق" یوازې ناست یم، تېر وختونه مې یادېږي
د خپل کلي چنارونه، ګودرونه مې یادېږي
ارمانونه سوزوومه، په سر خاورې بادوومه
لږ مې پوهه کړه جانانه، تا به څنګه هېروومه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

مـــور

ته د مینې انتها ئې زما مورې
ماته ګرانه له هر چا ئې زما مورې

زۀ چې کله ستړے ستړے کور ته راشم
ستا په غېږه کې سر کېدمه دمه شم
د دنیا د هر یو غم نه بې پروا زه
تاته ګورم په مزه مزه اوده شم

که زه ستا یم ته زما ئې زما مورې
ماته ګرانه له هر چا ئې زما مورې

چې دې لاس کله دعا ته پورته کېږي
نو زما د زندګۍ سوالونه غواړې
په سجده باندې پرته ئې تر سحره
ته زما د کامیابۍ سوالونه غواړې

بې غرضه تمنا ئې زما مورې
ماته ګرانه له هر چا ئې زما مورې

چې ناروغه شم نو ډېره وارخطا ئې
په سپین مخ دې ډېر رنګونه الول شي
لاس دې ریې سپېلني راته لوګے کړې
چې په زړه کې دې شکونه الول شي

که دې ساه یم زما ساه ئې زما مورې
ماته ګرانه له هر چا ئې زما مورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

که ته نه وئې زما مورې زه به نه ووم
ستا د ذات له برکته زما ځان دے
دا هم ستا د لارښودنې نتيجه ده
چې "لايق" يم هر منزل راته اسان دے

سراسر رڼا رڼا ئې زما مورې
ماته ګرانه له چا ئې زما مورې

اعتماد

دا مې باور دے ليونے زړه صبرولے نه شې
ما هېرولے نه شې
بغير له مانه د چا سترګو ته کتلے نه شې
ما هېرولے نه شې

ډېرې توبې اوباسې ډېر سوګندونه اوخورې
ځان سره غلې غلې ډېر قسمونه اوخورې
خو محبت په نفرتونو بدلولے نشې
ما هېرولے نه شې

کوې چې ستورو سره تر نيمو شپو خبرې
څه په ژړا خبرې څه په سلګو خبرې
خو څه خبرې دې په شونډو راوستلے نه شې
ما هېرولے نه شې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې درته یاد شمه زه　　نو ستا شي مل غمونه
کله سوچونه کوې　　کله چیچې نوکُونه
واردې خطا شي سمه ساه هم اخیستلے نه شې
ما هېرولے نه شې

که ډېر وختونه تېر شي　　بیا به هم ما یادوې
خپل لېونے "لایق" به　　په هره ساه یادوې
بله نامه دې د زړګي په سر لیکلے نه شې
ما هېرولے نه شې

ډیــوې

په مخ مې رنې اوښکې ګرمې ګرمې بهېدلې
چې ته مې یادولې
خیرې مې خپل نصیب ته په سلګو سلګو کولې
چې ته مې یادولې

وئیلے درته نشم　　څه ګرانه جدایي وه
خوره مې په خیالونو　　جانانه تنهایي وه
ډیوې مې ستا په طمع تر سحره بلولې
چې ته مې یادولې

راتلل چې مې زړګي ته　　شکونه، ګُمانونه
ستا غم به رانه تاو کړه　　تاوده تاوده لاسونه
قسم مې دې په خدائے وي که د خیاله مې وتلې
چې ته مې یادولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولاړ چې ستا په طمع　　زه کله وم جانانه
دنیا مې لېونتوب ته　　رښتیا وه حق حېرانه
لمبې د جدایۍ مې له بدنه تاوېدلې
چې ته مې یادولې

ستا نوم به مې په شونډو　　خاموشه شان تېپه شوه
د مینې هره ساه به　　د حُسن پلوشه شوه
جذبې به مې "لایقه" ارمانونو تخنولې
چې ته مې یادولې

تپوس

دا چې دومره ضد کوې　　ما له ځانه بېلوې
لږ د زړه نه تپوس اوکړه　　ما به څنګه هېروې؟

چې خوبونه دې لېمو کې　　تر سحره ازغي کېږي
ستا خیالونو ته به راشم　　هره ساه به دې لنډېږي
یو تصویر به جوړوې　　یو تصویر به ورانوې
لږ د زړه نه تپوس اوکړه　　ما به څنګه هېروې؟

چې زما خوك تپوس وکړي　　کله ستا نه په محفل کې
سرې لمبې به دې شي پورته　　یه جانانه په ګوګل کې
ته به اوښکې پټوې　　بهانې به جوړوې
لږ د زړه نه تپوس اوکړه　　ما به څنګه هېروې؟

تنهایي چې دې په ذهن　　مازیګر کې راخوره شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر سکون به درنه لاړ شي　　　هر ګُمان به درسره شي
مخ او سر به شوکوي　　　بس هم ما به يادوي
لږ د زړه نه تپوس اوکړه　　　ما به څنګه هېروي؟

✵ ✵ ✵

تانه ځار شمه "لايقه"　　　لېوني خويونه پرېږده
لوئې آزار به درپسې شي　　　دا فضول ضدونه پرېږده
مينه څله زوروي
غم مې ولې زياتوي
لږ د زړه نه تپوس اوکړه　　　ما به څنګه هېروي؟

پوښتني

خفه خفه ګرځې له مانه په تا څه شوي دي
حال راته اووايه جانانه په تا څه شوي دي

هيڅ نه پوهېږم د زړه سره چې ګناه مې څه ده
غلطي مي څه ده خبر نه يمه خطا مې څه ده
هره خبره کوې ورانه په تا څه شوي دي
حال راته اووايه جانانه په تا څه شوي دي

شوخي دې څه شوه مستي څه شوه خنداګانې څه شوې
نازونه څه شو نخرې څه شوې اداګانې څه شوې
زما د ټول عمر ارمانه په تا څه شوي دي
حال راته اووايه جانانه په تا څه شوي دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه مې راډك شي كله كله چې زه تا يادوم
هاغه خوږې خوږې خبرې دې بيا بيا يادوم
بلا دې واخلم زما ځانه په تا څه شوي دي
حال راته اووايه جانانه په تا څه شوي دي

زه خو هم ستا هاغه "لايق" يمه بدل نه يمه
بغير له تا نه زما مينې مكمل نه يمه
ولې يې داسې بدګمانه په تا څه شوي دي
حال راته اووايه جانانه په تا څه شوي دي

امكان

ته چې زلفې په رخسار دانه دانه كړې
پېغلتوبه لېونۍ به زمانه كړې

خامخا به بلا سترګې درپسې وي
چې د ښكلو ښكلو سترګو يارانه كړې

ستا نازونه مكېزونه اداګانې
الول دې په لېمو كې خنداګانې
لور په لور د تورو زلفو خوشبويانې

هر نظر په يو نظر كې مستانه كړې
پېغلتوبه لېونۍ به زمانه كړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې موسکۍ شي ښکته ښکته غلې ګورې
سرې لمبې د ښائیستونو کړې راپورې
تانه ځار شمه رښتیا د سپوږمۍ خور ئې

څومره خوند کوي چې جوړه بهانه کړې
پېغلتوبه لېونۍ به زمانه کړې

ناقراره شان مستي لرې ځوانۍ کښې
قیامتونه دې پټ کړي په شوخۍ کښې
ثاني نه لرې په ټولې دنیاګۍ کښې

ستا "لایق" یم ګُلې ما به دیوانه کړې
پېغلتوبه لېونۍ به زمانه کړې

جذبې

زما ساده جانانه پــه مینه راته ګوره
قربان شمه له تانه پــه مینه راته ګوره

چې ستا مینه زما شوه قبوله مې دعا شوه
خوبونه مې رښتیا شو رنګینه مې دنیا شوه
خفه نشې له مانه پــه مینه راته ګوره
قربان شمه له تانه پــه مینه راته ګوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلونه تماشې کړي — رنګونه تماشې کړي
زمونږ د پاکې مینې — وختونه تماشې کړي
مونږ کم نه یو له چانه — په مینه راته ګوره
قربان شمه له تانه — په مینه راته ګوره

خندا دې قیامتونه — وفا دې ټکورونه
په زړه مې رسا لګي — کاته دې تندرونه
لوګے دې له حیا نه — په مینه راته ګوره
قربان شمه له تانه — په مینه راته ګوره

زه ستا یم ته زما یې — زما په تن کې ساه یې
"لایقه" یم نیمګړې — چې ته رانه جدا یې
تا غواړم د مولانه — په مینه راته ګوره
قربان شمه له تانه — په مینه راته ګوره

انــداز

وهې په زنه شنه خالونه
مستې ستا هر انداز بدل دے

یو دې شوخي ده په خندا کښې
بل قیامتونه په ادا کښې
اخلې په چل چل قدمونه
مستې ستا هر انداز بدل دے

خواږه خواږه چې راته راګورې
درنه لوګے د سپوږمۍ خورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوې نازونه مکېږونه
مستې ستا هر انداز بدل دے

ستا د مستۍ خبرې کېږي
ستا د ځوانۍ خبرې کېږي
درپسې نشې نظرونه
مستې ستا هر انداز بدل دے

بې غمه ګرځې بې پروا يې
خو د "لايق" په تن کې ساه يې
چې وايې نخلې ازارونه
مستې ستا هر انداز بدل دے

پــرون

رانه به هېر وو سحرونه ماښامونه
مونږه چې دواړه ماشومان وو
نه خودغرضي وه، نه دهوکې، نه فرېبونه
مونږه چې دواړه ماشومان وو

مونږ به قيصې کړې د دېوانو
د ښاپېرو او د پېريانو
تر نيمو شپو پورې به نه راتله خوبونه
مونږه چې دواړه ماشومان وو

په وړه خوله وړې خبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

راته دي يادې ستا سندرې
هم په نکريزو باندې سره واړه لاسونه
مونږه چې دواړه ماشومان وو

کله کوڅو کې چندروګانې
کله ګودر کې خنداګانې
کله په ونو کې کاږه واږه ټالونه
مونږه چې دواړه ماشومان وو

لکه د خوب ليده وو تېر شُو
خواږه د مينې مو ګنډېر شُو
"لايقه" هاغه ورځې بيا بيا يادومه
مونږه چې دواړه ماشومان وو

دهوکې

يارانو دهوکه راکړه   دوستانو دهوکه راکړه
د ژوند په لاره ډېرو اشنايانو دهوکه راکړه

دلاسه له ملګرو، رسوا ومه رسوا شوم
بدنام شومه په کور کې، د کلي د خندا شوم
ښاريانو دهوکه راکړه   هندکيانو دهوکه راکړه
خبر له ځانه نه شومه سواتيانو دهوکه راکړه

هغوی مې زړه سوری کړو، په چا مې چې اتبار وو
هغوی راسره اوکړه، چې سر مې له چا ځار وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

خُوبانو دهوکه راکړه   ګلانو دهوکه راکړه
پردو ته به څه وایم چې خپلوانو دهوکه راکړه

له څټه چا حلال کړم ښکاره په اشنایۍ کښې
چا چل راسره وکړو صفـــا په ورورلۍ کښې
پیرانو دهوکه کړه   شېخانو دهوکه راکړه
"لایقه" په چل چل کې ګنړکپانو دهوکه راکړه

اقــرار

ته زما زندګي   زه یم ستا زندګي
خداے مې مه کړه اشنا بې له تا زندګي

هره ساه کې مې ته   هم دُعا کې مې ته
په سلګو کې راځې   په خندا کې مې ته
زار له تا زار له تا ، په بیا بیا زندګي
خداے مې مه کړه اشنا ، بې له تا زندګي

ئې تعبیر د وفا   هم تفسیر د وفا
زه نازېږم په تا   ئې تصویر د وفا
ستا وفا زندګي، ستا حیا زندګي
خداے مې مه کړه اشنا ، بې له تا زندګي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول وختونه ګواه　　　دي رنګونه ګواه
په هر لوري خواره　　　ښائیستونه ګواه

نه تېرېږي له تا ، نه جدا زندګي
خداے مې مه کړه اشنا بې له تا زندګي

چې ارمان شوې زما　　　نو جانان شوې زما
یکه زار شوې زما　　　یه قربان شوې زما

شوه "لایقه" ټپه په رښتیا زندګي
خداے مې مه کړه اشنا بې له تا زندګي

سیوري

چې کله شم یوازې په بیا بیا دې یادووم
قربان دې شم له سترګو خامخا دې یادووم

چې کله پېغلې جونه د سیالۍ سندرې وائي
شوخي چې اننګو کې د شوخۍ سندرې وائي
ځواني چې پېغلتوب ته د ځوانۍ سندرې وائي

په زړه مې څه چل کېږي چې خندا دې یادووم
قربان دې شم له سترګو خامخا دې یادووم

چې کله مې په سترګو کې ول ول شي بهارونه
چې کله مې په خیال کې مستي واچوي ټالونه
چې کله مې په ذهن راخوره شي خمارونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروغ نه دي جانانه په رښتيا دې يادووم
قربان دې شم له سترګو خامخا دې يادووم

خوره چې په احساس مې د رنګونو لوپټه شي
فکرونه لېوني مې لړه ساه واخلي دمه شي
د زړه په درزېدو کې مې ارمان ټپه ټپه شي

ځواني دې شي رايادة په دعا دې يادووم
قربان دې شم له سترګو خامخا دې يادووم

قربان ستا د حيا نه زما ټول محبتونه
پښتو ته دې لوګې شه زما مينې غېرتونه
ساه ګانې دې شه ټولې ناقراره نګهتونه

"لايقه" زما ساه ئې هره ساه دې يادووم
قربان دې شم له سترګو خامخا دې يادووم

بې صبري

ژوند مې بې له تا د تېرېدو نه دے
ځکه مې زړګے د صبرېدو نه دے

ستا په انتظار عمر تېرېږي مې
راشه ګُمانونه سېوا کېږي مې
ستا کړي لوظونه، نه هېرېږي مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غم مې په هيڅ حال د کميدو نه دے
ځکه مې زړګے د صبرېدو نه دے

بې له تانه زه چاته کتے نه شم
نوم د ښائيستونو اخيستے نه شم
يم دې لېونے خو لېونے نه شم

داغ د مئينتوب د زړېدو نه دے
ځکه مې زړګے د صبرېدو نه دے

ما دې محبت زړه کې ساتلے دے
ستا تصوير مې زړه پورې نيولے دے
ستا "لايق" هم ستا ارمان ژړلے دے

ياد دې په رښتيا د هېرېدو نه دے
ځکه مې زړګے د صبرېدو نه دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

تنهــاکې

بدلې په نفرت کړې د عمرونو يارانې
ناترسه زمانې
د زړونو ارمانونه کړې نيمګړې افسانې
ناترسه زمانې

د ژوند په لويه لاره   ياران جدا جدا کړې
په غېږ د محبت کې   اورونه راپيدا کړې
کړې ورانې په چل ول د اميدونو نښانې
ناترسه زمانې

خوبونه تار په تار کړې   قرار هم ناقرار کړې
تاجونه د وختونو   په زمکه راګوزار کړې
بدلې کړې په ساندو د رنګونو ترانې
ناترسه زمانې

يقين کړې ګُمانونه   باور کړې نفرتونه
د زړونو فاصلو کې   کړې ژوبل حسرتونه
په ظلم جبر ماتې کړې د صبر پيمانې
ناترسه زمانې

ستا هر انداز بدل دے   خندا کې دې هم چل دے
په هر چا کوې لوبې   فريب دې مکمل دے
"لايق" ته دې کړې جوړې د وختونو بهانې
ناترسه زمانې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګواهي

دنيا راته حېرانه ده اسمان په تماشه دے
زمونږه محبت ته ټول جهان په تماشه دے
ترڅو چې زمونږ ساه وي دا مينه به رښتيا وي
يو بل نه به ځارېږو وختونه دې ګواه وي
حالات ګوته په خوله دي هم دوران په تماشه دے
زمونږه محبت ته ټول جهان په تماشه دے
مونږ کړے له حالاتو په نره بغاوت دے
دا ځکه په جذبو کې زمونږه صداقت دے
دې مينې لېونۍ ته هر انسان په تماشه دے
زمونږه محبت ته ټول جهان په تماشه دے
مونږ دواړه د يو بل يُو پوره يوو مکمل يُو
رنګونه د وفا يُو ګلونه د اوربل يُو
"لايقه" لېونتوب ته مو ارمان په تماشه دے
زمونږه محبت ته ټول جهان په تماشه دے

مينه

څه چې په تا شوي دي هغه په ما شوي دي
په محبت کې اشنا دا په هر چا شوي دي
په چپه خوله د ناقراره جذبو شور به منې
د مينې زور به منې
چې د يو بل شُو دواړه بدل بدل شُو دواړه
ټولې دنيا اوليدو چې مکمل شُو دواړه
چې رواجونه تار په تار کړي هاغه تور به منې
د مينې زور به منې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوې رانژدې فاصلې   اُوږدې اُوږدې فاصلې
وفا وفا شوې زمونږ   لمبې لمبې فاصلې
په ډېره نره اوس د کور کلي پېغور به منې
د مينې زور به منې

د حُسن راز دے مينه   د مينې ساز دے مينه
ستا د جنون "لايقه"   اصل جواز دے مينه
چې د اوبو په سر ګډا کړي هاغه اور به منې
د مينې زور به منې

تخيل

نن مې ارمان پوره شو   څه په ښه شان پوره شو
د ښائيستونو په اسمان کې مې سپوږمۍ اوليده
ما ښاپېرۍ اوليده

ما به ليدل خوبونه   بدل بدل خوبونه
د يو غزل په ارمان   غزل غزل خوبونه
نن مې د خوب د تعبيرونو شهزادګۍ اوليده
ما ښاپېرۍ اوليده

زړه مې قرار نه کوي   نه کوي وار نه کوي
سترګې څلور شوې زما   ذهن مې کار نه کوي
چې د رنګونو په اتڼ کې مې کلۍ اوليده
ما ښاپېرۍ وليده

چې مې غوښتله مدام   چې مې ستايله مدام
زما د خيال کاله ته   چې به راتلله مدام
"لايقه" نن مې هغه مينه لېونۍ اوليده
ما ښاپېرۍ اوليده

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېغور

پاتې نيمګړې مې د ژوند هره دعا شوه
ورانه زما دزړه دنيا شوه
لېونۍ مينه مې په هر ځائې کې رسوا شوه
ورانه زما د زړه دنيا شوه

سپوږمۍ ته ګورمه زه، چې رایادېږي کله
زما په زړه کې اوسې، مانه هېرېږې کله
په وير بدله مې د ټول عمر خندا شوه
ورانه زما د زړه دنيا شوه

په زړه بلېږي زما ، د تهمتونو لمبې
چې راپسې شوي اشنا ، د پېغورونو لمبې
خپل محبت راته رښتيا لويه سزا شوه
ورانه زما د زړه دنيا شوه

په خپل نصيب خفه يم، تانه ګيله نه کووم
ګرځم تنها "لايقه"، چا نه ګيله نه کووم
زما په برخه د تمام عمر ژړا شوه
ورانه زما د زړه دنيا شوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سل په سل

منم چې ښکلې په دنیا کښې ډېر دي
په ټول یورپ او ایشیا کښې ډېر دي
خو زما یار د ټولو ښکلو نه بدل دے
هم رباعي ده، هم غزل دے

کوې په ناز او په نخرو خبرې
خوږې، خوږې لکه خارو خبرې
لکه د ښکلو ښاپېرو خبرې

زما د ژوند د لارې مل دے
هم رباعي ده، هم غزل دے

لرې ګلاب غوندې رنګينه ځواني
د هر يو حُسن نه حسينه ځواني
ډکه له نازه نازنينه ځواني

د مُرادونو شيش محل دے
هم رباعي ده، هم غزل دے

له هر چا ښکلے زما ښکلے جانان
زما "لايق" زما سپېڅلے جانان
هغه وختونو نازولے جانان

بس مينه مينه سل په سل دے
هم رباعي ده، هم غزل دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاډ

زه درسره یمه اشنا د چا پروا مه کوه

غم د دنیا مه کوه

چې محبت کوې نو زړه سره صلا مه کوه

غم د دنیا مه کوه

زما په سترګو کې اُوګوره هېره که ټوله دنیا نوره
ګوره چې زه دې یم ملګرے ځله یرېږې له پېغوره
ډاډه راګوره لېونۍ مینه په غلا مه کوه

غم د دنیا مه کوه

هېر کړه رسمونه رواجونه چې مکمل مو شي خوبونه
چې مې لاسونه تاله درکړه زه دې هم غواړمه لاسونه
بلا دې واخلم هډو وېره د بل چا مه کوه

غم د دنیا مه کوه

زه دې "لایق" یم ښکاره وایم ستا یمه ستا یمه زه ستا یم
زما د خوږ زړګي قراره زه دې په مینه باندې پایم
هسې شکونه ګمانونه خامخا مه کوه

غم د دنیا مه کوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بـــاور

ولې باور نه کوې ولې باور
په ما نظر نه کوې په ما نظر
خير که ساده باده انسان يم
خو ستا د مينې قدردان يم

زړه مې په تا باېللې، تا سره مينه کووم
په ډېرو نه پوهېږم، خبره سپينه کووم
نه په دنيا يم نه په ځان يم
خو ستا د مينې قدردان يم

په دې ساده سينه کې، زړه د بادشاه لرمه
په ښکاره مينه کووم، پروا د چا لرمه
که زه په ډېرو ښکلو ګران يم
خو ستا د مينې قدردان يم

زما له پاکې مينې، ګوره انکار اونکړې
د غمازانو په خوله، چرې اتبار اونکړې
که د خيالونو شاه جهان يم
خو ستا د مينې قدردان يم

زه دې پښتو پالمه، ګوره زه ستا "لايق" يم
مانه نفرت مه کوه زه، د وفا "لايق" يم
که په سلګو او په لړزان يم
خو ستا د مينې قدردان يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

حسرت

لا مې ځواني ده انتظار خو اوکه
مرګيه مه راځه لږ وار خو اوکه

لا مې د ژوند سپرلي ليدلي نه دي
لا مې په ډکه خوله خندلي نه دي
د ناقراره جذبو شمار خو اوکه
مرګيه مه راځه لږ وار خو اوکه

لا مې په زړه کې ارمانونه ډېر دي
لا مې نيمګړي حسرتونه ډېر دي
بلا دې واخلمه اتبار خو اوکه
مرګيه مه راځه لږ وار خو اوکه

لا به په زلفو کې ګلونه ږدمه
لا به په زنه شنه خالونه ږدمه
ته مې احساس د نوبهار خو اوکه
مرګيه مه راځه لږ وار خو اوکه

په زړو لاړو راشه بيا "لايقه"
چا نه تپوس اوکه زما "لايقه"
راته د لرې يکه زار اوکه
مرګيه مه راځه لږ وار خو اوکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

فــراق

يه بې پروا جانانه   وايه رښتيا جانانه
درته يادېږم که نه   ماته خو ډېر ډېر يادېږې

چې شم يوازې کله، خپل ماشوم توب يادوم
ستا لېوني خويونه، کمعقلتوب يادوم
تــه چــې له ما جانانه ګرځې جدا جانانه
درتـــه يـــادېږم که نه ماته خو ډېر ډېر يادېږې

ته چې خفه شې کله، په زړه دې څه تېرېږي
زما خو خدايږو اشنا ، وختونه نه تېرېږي
قـربـان له تـا جانانه اووايه دا جانانه
درتـــه يـــادېږم که نه ماته خو ډېر ډېر يادېږې

کارغه چې پاس په بلې، کېني خبرې کوي
يا چې دې سترګه رپي، خيال دې وزري کوي
يــه زمــا ساه جانانه سوال هم دعا جانانه
درتــه يــادېږم که نه ماته خو ډېر ډېر يادېږې

هاغه ساده "لايق" يم، هڅو بدل نه يمه
چې تا به هېره کړمه، دومره پاګل نه يمه
زه خو يم ستا جانانهزما زما جانانه
درتــه يادېږم کـــه نه ماته خو ډېر ډېر يادېږې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـــلا

زړه رانه تا وړے دے
تا په رښتيا وړے دے
ګوره منکره نه شې
ډير دې په غلا وړے دے

زه ورکې ځان وينمه
ته چې خندېږې کله
په زړه مې لوبې کوې
چې وشرمېږې کله

خوب دې زما وړے دے
ګوره منکره نه شې
ډير دې په غلا وړے دے

د زړه په غوږ واورم
ستا د ځوانۍ سندره
ستا د مستۍ سندره
ستا د شوخۍ سندره

مانه دې ساه وړے دے
ګوره منکره نه شې
ډير دې په غلا وړے دے

دې بې له تانه پيکه
ددې دنيا رنګونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د محبت رنګونه
هم د وفا رنګونه

خيال مې ادا وړے دے
ګوره منکره نه شې
ډېر دې په غلا وړے دے

چې په ما شك ونه کړې
ستا لېونے يم ګلې
هاغه "لايق" يم کنه
ساده سړے يم ګلې

سکون مې چا وړے دے
ګوره منکره نشې
ډېر دې په غلا وړے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

اشنـا

تا چې په خندا اووے   دا ځل دې رښتیا اووے
پوهه په ځان نشولې   ماته دې اشنا اووے

ډېره موده پس چې تا   هېر واره ضدونه کړل
ماته دې پښتو کړله   مات دې رواجونه کړل
ګوره ځومره ښه شوله   هرڅه دې صفا اووے
پوهه په ځان نشولې   ماته دې اشنا اووے

څنګه په هنر هنر   تا ګلې بدل کړمه
مینه دې رسوا نکړه   زه دې مکمل کړمه
تا چې ښکته اوکتل   سترګو دې په غلا اووے
پوهه په ځان نشولې   ماته دې اشنا اووے

ستا مینه زما مینه   لاړله سندره شوه
ځومره معتبره شوه   ځومره زوروره شوه
مینه غرور نه مني   حُسن اخر دا اووے
پوهه په ځان نشولې   ماته دې اشنا اووے

زار دې د نخرو شمه   زار دې له نازونو شم
لا دې نور ستي ستي   ستا په تهمتونو شم
شي به ستا "لایق" بدل   چا اووے دا چا اووے؟
پوهه په ځان نشولې   ماته دې اشنا اووے

(c) ketabton.com: The Digital Library

ادراك

چې کوم خوا ګورمه تصوير مې د جانان ښکاري
ماته د ژوند په ښائيستونو کښې خپل ځان ښکاري

ستا په رخسار چې د حيا رنګونه لوبې کوي
په هره ساه مې د وفا رنګونه لوبې کوي
بدل بدل راته نازونه د ارمان ښکاري
ماته د ژوند په ښائيستونو کې خپل ځان ښکاري

دا لېونتوب زما نه نور محبتونه غواړي
د رواجونو نه ښکاره بغاوتونه غواړي
د زړه دنيا مې ځکه ټوله په لړزان ښکاري
ماته د ژوند په ښائيستونو کې خپل ځان ښکاري

په سترګو سترګو کې د مينې په نغمو پوهه شوم
د پېغلتوب په ناقراره تقاضو پوهه شوم
د حُسن خيال راته "لايقه" پرستان ښکاري
ماته د ژوند په ښائيستونو کې خپل ځان ښکاري

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټال

چې دریاد ېږم کڅه سترګه دې رېبړي که نا
په سپین رخسار دې د رنګونو ټال جوړېږي که نا
زړه دې درزېږي که نا

چې مازیګر شي نمر د غرونو پناه کېږي کله
په هر یو لور چې د تیارې څادر خورېږي کله
ستا په لېمو کې تصویرونه موسکي کېږي که نا
په سپین رخسار دې د رنګونو ټال جوړېږي که نا
زړه دې درزېږي که نا

ته چې یوازې کله ناسته ئې سوچونه کوې
فکر دې یوسي اسویلي کوې آهونه کوې
یو لېونۍ مئین دې مخې ته اودرېږي که نا
په سپین رخسار دې د رنګونو ټال جوړېږي که نا
زړه دې درزېږي که نا

چې وارخطا وارخطا ګورې آئینه کښې کله
چې طوفانونه دې ول ول شي په سینه کښې کله
ساده "لایق" دې غټو سترګو کښې غړېږي که نا
په سپین رخسار دې د رنګونو ټال جوړېږي که نا
زړه دې درزېږي که نا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځانګو

چې شپه کله پخه شي   دنیا تو له اوده شي
یادونه دې سېوا شي   په زړه مې زلزله شي
ښاېست دې زه د ستورو په ځلا کښې لټوومه
تصویر دې جوړوومه

ساتلې مې ستا مینه   د زړه په درزېدو کښې
غړېږي لکه خوب مې   د سترګو په لېمو کې
ژوندون دې د ارمان په زولنو کښې تېروومه
تصویر دې جوړوومه

زما د زړه دمه ئې   له تا صبرېدے نشم
دنیا به شي بدله   خو زه بدلېدے نشم
هر وخت دې د فکرونو په ځانګو کښې ځنګوومه
تصویر دې جوړوومه

چې کله شم یوازې   په زړه مې راورېږي
ساده باده "لایقه"   زما نه، نه هېرېږي
پټ پټ لکه تعویذ چې دې په غاړه ګرځوومه
تصویر دې جوړوومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تــوبــه

ژاړمه د ورځې شوګېرې تمامه شپه کوؤم
بیا به مینه نه کوؤم
څو به وړم نازونه څو به لارې ته کاته کوؤم
بیا به مینه نه کوؤم

ډېر ډېر کـړېـدلے یـم ډېر ډېر ژړېدلے یم
اور کې سوځېدلے یم
نوم به دې وانخلمه اشنا کلکه وعده کوؤم
بیا به مینه نه کوؤم

ښه دې د خندا کړمه هر ځای دې رسوا کړمه
خـور دې په دنیا کړمه
څه به درته وایمه رښتیا څه به ګیله کوؤم
بیا به مینه نه کوؤم

زړه مې قرار نه کوي اوښکې مې وار نه کوي
عقل مې کار نه کوي
ظلم به تر کومې زه په دغه پاګل زړه کوؤم
بیا به مینه نه کوؤم

لا دروغ لوظونه کړه بیا بیا قسمونه کړه
ښه ډېر سوګندونه کړه
نه کوؤم "لایقه" څه اتبار دې په خوله نه کوؤم
بیا به مینه نه کوؤم

(c) ketabton.com: The Digital Library

حېراني

نه مې هېرېدے شې نه دې هېرېدے شم
وايه څه به کېږي وايه څه به کېږي

سترګې راپسې شولې، کلي کې رسوا شومه
ته هم د خندا شولې، زه هم د خندا شومه
نه مې پرېښودے شې نه دې پرېښودے شم
وايه څه به کېږي وايه څه به کېږي

ګوره څومره ښه لګي، دا د مئينتوب قيصه
دا د بې خودئ قيصه دا د لېونتوب قيصه
نه ته صبرېدے شې نه زه صبرېدے شم
وايه څه به کېږي وايه څه به کېږي

څه به محبت وکړو، داسې په اُورونو کې
سوځو به ترڅو پورې، مونږ په رواجونو کې
ته به لېونۍ شې زه به لېونے شم
وايه څه به کېږي وايه څه به کېږي

ته هم بې قصوره يې، زه هم بې قصوره يم
غږ چې درته نه کوم، زه "لايق" مجبوره يم
نه راله راتلے شې، نه درله درتلے شم
وايه څه به کېږي   وايه څه به کېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېلتون

خورې په هر يو لوري د رنګونو پلوشې دي
ته ولې نه راځې
ځواني ده هم مستي ده تماشه ده تماشې دي
ته ولې نه راځې

زما د زړګي سره، لوظونه دې رښتيا کړه
خيالونه مې رنګين کړه، خوبونه مې رښتيا کړه
ما ستا په انتظار کې صبا کړې بلا شپې دي
ته ولې نه راځې

بې تا نه مې وختونه، اشنا ځنګه تېرېږي
بېګا ځنګه تېرېږي، صبا ځنګه تېرېږي
وئيلے درته نشم زما سترګې پښتنې دي
ته ولې نه راځې

په سپينه ورځې راشه، خفه چې رقيبان شي
پوره چې دې ارمان شي، پوره چې مې ارمان شي
بېلتون دې اشنا نه دے قيامتونه زلزلې دي
ته ولې نه راځې

ساتلي مې دي تاله، د حُسن بهارونه
چې وانخلي "لايقه" دا مينه نظرونه
"وتلې" مې ځو ځله دواړه شونډې تا پسې دي
ته ولې نه راځې

(c) ketabton.com: The Digital Library

جدايي

جانانه و جانانه
ژوندون کله تېرېږي د زړه سره بې له تانه
جانانه و جانانه

ما ستا په نامه کړي د ټول عمر خوبونه
لوګې به کړمه تاته خپل واړه ارمانونه
دنيا به په رښتيا کړم خپلې مينې ته حېرانه
جانانه و جانانه

زما په هر نظر کې هم ستا مينه غړېږي
ستا مخ پکې زه وينم ګلونه چې غوړېږي
غوښتلې مې ستا مينه همېشه ده د مولا نه
جانانه و جانانه

وختونو خواره کړي په هر لوري دامونه
مونږ بېل نکړي يرېږم د خلقو نظرونه
په زړه کښې دې ساتمه پټه مينه له هر چانه
جانانه و جانانه

زمونږ د پاکې مينې ګواه ټوله دنيا ده
زه ستا يمه "لايقه" دا ستا مينه زما ده
قربان دې په څو ځله د ساده باده خندا نه
جانانه و جانانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بخـــري

په زړه مې کوي لوبې دا نشه نشه کافرې
ستا سترګې جادوګرې
خوبونه رانه یوسي په چل چل کې زورورې
ستا سترګې جادوګرې

دنیا يې لېونۍ کړه ښکلا يې لېونۍ کړه
فضا يې لېونۍ کړه
په خپله سادګۍ کې دي بې شانه معتبرې
ستا سترګې جادوګرې

چې کله په خندا شي رنګونه په ګډا شي
وختونه وارخطا شي
کوي په یو نظر کې څه بلا بلا خبرې
ستا سترګې جادوګرې

کاته يې تندرونه باڼه يې نشترونه
شوخي يې قیامتونه
نېزې دي هم لیندې دي چې ګوزار کوي د لرې
ستا سترګې جادوګرې

اورونه دي لمبې دي "لایقه" زلزلې دي
خو بیا ډېرې خوږې دي
هر داوٴ ګټي له ما د ښائیستونو جوارګرې
ستا سترګې جادوګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې خودي

سينو کښې چې مستي د مينې اچوي ټالونه
راځي دې بهارونه
خندا چې په رخسار د لېونتوب خوري چورلکونه
راځي دې بهارونه

خورې چې په هر لوري د حسن رنګينۍ شي
خودي شي ناقراره جذبې چې لېونۍ شي
جوړېږي چې لېمو کښې د فکرونو محلونه
راځي دې بهارونه

لمحې چې په ګډا شي وختونه چې تېپه شي
احساس چې په خندا شي خيالونه چې دمه شي
حالونه چې يو بل ته غلي وايي نظرونه
راځي دې بهارونه

چې سترګو کښې شوخيانې يو بل ته اشارې کړي
خود سره خوشبويانې يو بل ته اشارې کړي
"لايقه" چې فطرت شي سراسر نزاکتونه
راځي دې بهارونه

پېغلتوب

په زړګو لوبې کوي په جذبو لوبې کوي
بلا شوخه ناداني
ستا نشه نشه ځواني
په نظر کې دې مستي پېغلتوب کې دې اثر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناقراره بې خودي   خلق واړه وي په شر
مئين ټول کړي تاواني
ستا نشه نشه ځواني

ستا دے حُسن بې پروا   پروا نه لري د چا
لېوني کوې کتل   لېونۍ دې کړه دنيا
د چا نه مني خاني
ستا نشه نشه ځواني

يې د مينې ښاپيرۍ   ښائيستونه درنه زار
د خوبونو شهزادګۍ   ټول رنګونه درنه زار
د "لايق" زندګاني
ستا نشه نشه ځواني

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړګیه وایه کنه

زاړه وختونه څه شو　　　د ژوند رنګونه څه شو
لړ مې کړه پوهه لېوني محبتونه څه شو

زړګیه وایه کنه

نه یم باهر خوشحاله　　　نه مې زړه کور کې لګي
نه خاموشي خوښه وم　　　نه مې زړه شور کې لګي
خواږه خوبونه څه شو　　　هغه نازونه څه شو
چې په سینه کې مې ساتل هغه دردونه څه شو

زړګیه وایه کنه

هر وخت خفه خفه یم　　　مانه خندا هېره ده
داسې یوازې شومه　　　مانه دنیا هېره ده
رنګین خیالونه څه شو　　　ساز او سُرونه څه شو
چې پرې بې غمه زنګېدم هغه ټالونه څه شو

زړګیه وایه کنه

زه په خپل کور دننه　　　لکه قیدي اوسېږم
د رواجونو اور کې　　　بندي بندي اوسېږم
ازاد فکرونه څه شو　　　ځلا سوچونه څه شو
چې به له مانه زاربدل هغه مخونه څه شو

زړګیه وایه کنه

په ما دا ټولې لوبې　　　زړګیه تا کړي دي
په ډېر هُنر هُنر دې　　　صبا بېګا کړي دي
هاغه لوظونه څه شو　　　ډېر قسمونه څه شو
چې په "لایق" به دې کول هاغه چلونه څه شو

زړګیه وایه کنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغــه

یوه حسینه جینۍ   پوهه په مینه جینۍ
زما په زړه کوي چلونه نازنینه جینۍ
یوه حسینه جینۍ

په هر نظر کې شوخي   هره ادا کې مستي
هره وینا کې جادو   هره خندا کې مستي
یوه شیرینه جیینۍ   ډېره نازبینه جینۍ
زما په سترګو کې غړېږي لونګینه جینۍ
یوه حسینه جینۍ

له ځانه ورکه ورکه   یوه بې غمه ځواني
په رنګینو کې ډوُبه   یوه بې دمه ځواني
یوه مالګینه جینۍ   ده ماه جبینه جینۍ
خوږه خوږه ټولو همزولو کې ګبینه جینۍ
یوه حسینه جینۍ

په هر یو ذهن خوره   د لېونتوب سندره
ده په رښتیا "لایقه"   د پېغلتوب سندره
ده ګل ورینه جینۍ   ډېره سنګینه جینۍ
زما "ملاله" په پښتو باندې مئینه جینۍ
یوه حسینه جینۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

بــدل

ماله جواب راکه
زما د ژوند د پسرلو پوره حساب راکه
ماله جواب راکه

یا ښه په نره باندې ماته اشنا ووایه
یا مې پردے پردے که راته صفا ووایه
یا څه علاج ددې زړګي خانه خراب راکه
ماله جواب راکه

اوس چې مې نه پېژنې زما وفا هېروې
زما خود سره مینې داسې چې ما هېروې
ماله واپس هاغه وختونه د شباب راکه
ماله جواب راکه

ما چې لمبو کې تېر کړه د تنهایۍ وختونه
د انتظار په اور کې د رسوایۍ وختونه
څه خو بدل د جدایۍ ددې عذاب راکه
ماله جواب راکه

چې د خپل نوم سره زه نوم د اشنا ولیکم
چې د "لایق" سندره صفا صفا ولیکم
وخته په لاس د قسمتونو ټول کتاب راکه
ماله جواب راکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اظهـــار

راځه راځه جانانه　　زما ښائیسته جانانه
زما په زړه کې اوسه　　ئې مې هرڅه جانانه

ددې دنیا رسمونه پرېږده
لاس دې زما په لاس کې کېږده

مانه جدا چې نشې　　د سترګو توره زما
ته د بل چا چې نشې　　د زړه ټکوره زما
وړمه وړمه جانانه　　زما ښائیسته جانانه
زما په زړه کې اوسه　　ئې مې هرڅه جانانه

ددې دنیا رسمونه پرېږده
لاس دې زما په لاس کې کېږده

کوي په ما چلونه　　ستا نازولې سترګې
اومنه دا سوالونه　　نکړې بدلې سترګې
لمبه لمبه جانانه　　زما ښائیسته جانانه
زما په زړه کې اوسه　　ئې مې هرڅه جانانه

ددې دنیا رسمونه پرېږده
لاس دې زما په لاس کې کېږده

ما دې ستائیلې مینه　　د لېونتوب په ژبه
ما دې پاللې مینه　　د مئینتوب په ژبه
ټپه ټپه جانانه　　زما ښائیسته جانانه
زما په زړه کې اوسه　　ئې مې هرڅه جانانه

ددې دنیا رسمونه پرېږده
لاس دې زما په لاس کې کېږده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګوره چې هېرې نکړې	د خپل "لايق" خبرې
له ستوني تېرې نکړې	د يو صادق خبرې
نغمه نغمه جانانه	زما ښائيسته جانانه
زما په زړه کې اوسه	ئې مې هرڅه جانانه

ددې دنيا رسمونه پرېږده
لاس دې زما په لاس کې کېږده

دلداري

قلبي و يا قلبي	مرحبا يا قلبي
ستايمه ستا قلبي	مرحبا يا قلبي

ستا ګلاب ګلاب حُسن	خور لکه کتاب حُسن
لوبې په جذبو کوي	تل شباب شباب حُسن
ناز و ادا قلبي	مرحبا يا قلبي
ستايمه ستا قلبي	مرحبا يا قلبي

ستا هره ادا لشې	مينه هم وفا لشې
لګي په زړګي زما	دا لشې هم دا لشې
ټوله حيا قلبي	مرحبا يا قلبي
ستايمه ستا قلبي	مرحبا يا قلبي

ستا هر يو انداز بدل	ټوله ئې غزل غزل
زړونه تختوي مدام	هر نظر اجل اجل
حُسن ښکلا قلبي	مرحبا يا قلبي
ستايمه ستا قلبي	مرحبا يا قلبي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته يې دلداري زما   ته يې فنكاري زما
ګوره ستا "لايق" يمه   ته يې شاعري زما
ځار شم له تا قلبي   مرحبا يا قلبي
ستايمه ستا قلبي   مرحبا يا قلبي

اتبــار

زه بې وفا نه يمه
زه د بل چا نه يمه
لږ د وختونو فيصلو ته انتظار اوكه
په ما اتبار اوكه

بې پته نه يم اشنا   زه محبت پېژنم
څه په جذبو پوهېږم   زه صداقت پېژنم
ښه په ډاډه د لېونۍ مينې اظهار اوكه
په ما اتبار اوكه

زما په پاكه مينه   پوره باور اولره
په تا نظر ساتمه   په ما نظر اولره
په كاڼي زړه كې دې زما دپاره لار اوكه
په ما اتبار اوكه

كه څوك دې نه پېژني   زه خو دې ښه پېژنم
دا ګمان اونكړې ته   چې زه دې نه پېژنم
په ډېره نره د وفا مينې اقرار اوكه
په ما اتبار اوكه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا لېونتوب منمه زما ساده "لايقه"
تا هېرولې نه شم زما هرڅه "لايقه"
د دار په سر لکه زما شان يکه زار اوکه
په ما اتبار اوکه

ا زغـــي

دا شوخي مې قتلوي دا ځواني مې قتلوي
دَ دوه سترګو لېونو حېراني مې قتلوي
په ډېر چل چل چل

يو قدم لکه خارو بل ښائيست د ښاپېرو
خنداګانې په هنر هم خبرې په نخرو
هر انداز مې قتلوي دا مستي مې قتلوي
د دوه سترګو لېونو حېراني مې قتلوي

په ډېر چل چل چل
لکه حوره د حرم ټوله جوړه په قلم
په اوږو خورې ورې تورې زلفې پېچ و خم
دا غرور مې قتلوي بې رخي مې قتلوي
د دوه سترګو لېونو حېراني مې قتلوي
په ډېر چل چل چل
هره ساه زړه ته راځي په بيا بيا زړه ته راځي
چې "لايقه" شم خفه خامخا زړه ته راځي
مجبوري مې قتلوي بې وسي مې قتلوي
د دوه سترګو لېونو حېراني مې قتلوي
په ډېر چل چل چل

(c) ketabton.com: The Digital Library

اسویلي

پروانه شوم هاے مستانه شوم
په محبت کې، ستا په الفت کې
زه دیوانه شوم

نه مې سکون شته نه مې ارام شته
نه مې سحر شته نه مې ماښام شته
له خپله ځانه خوږه جانانه
زه بېگانه شوم

نۀ راکتے شې نه درکتے شم
نه ته راتلے شې نه زه درتلے شم
په جدايۍ کې، په تنهايۍ کې
زه ترانه شوم

نه ته صبر ېږې نه زه صبر ېږم
په دې پوهېږې په دې پوهېږم
د تهمتونو، د پېغورونو
زۀ نشانه شوم

راته اوگوره هاغه "لایق" یم
گُمان اونکړې په زړه صادق یم
گوره نه گل شوم، نه دې منزل شوم
بس افسانه شوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

تصویر

ادا دې لېونۍ　　خندا دې لېونۍ
حیا ، وفا ، موسکا دې لېونۍ

ځواني دې په ربښتیا　　تپه د لېونتوب
ښائیست دې سراسر　　نغمه د مئینتوب
وینا دې لېونۍ　　خندا دې لېونۍ
حیا ، وفا ، موسکا دې لېونۍ

د حُسن ښاپېرۍ　　رنګونه درنه ځار
سپرلي درته لوګے　　ګلونه درنه ځار
ښکلا دې لېونۍ　　خندا دې لېونۍ
حیا ، وفا ، موسکا دې لېونۍ

نظر دې په چل چل　　خوبونه تختوي
ځواني دې په هنر　　فکرونه تخنوي
دا غلا دې لېونۍ　　خندا دې لېونۍ
حیا ، وفا ، موسکا دې لېونۍ

"لایق" دې یادوي　　خبرېږې او که نه
د مینې په جذبو　　پوهېږې او که نه
جفا دې لېونۍ　　خندا دې لېونۍ
حیا ، وفا ، موسکا دې لېونۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساندې

چې نکريزې په لاسونو لګوې
په زخمونو زما مالګې دوروې

کله شمعې چې له تانه چاپيرېږي
ښائيستونه د حيا نه چاپېرېږي
مجبورۍ ټولې زما نه چاپېرېږي
په اوږو چې زلفې ورو ورو خوروې
په زخمونو زما مالګې دوروې

په رخسار چې دې غورېږي سره ګلونه
په سينه کښې دې ګډېږي ارمانونه
په زړګي مې راورېږي تندرونه
ته چې شونډې په نازونو سرې کوې
په زخمونو زما مالګې دوروې

ځې بې غمه د دنيا نه څه خبر ئې
په خندا کې د بل چا نه څه خبر ئې
تا نه ځار شمه زما نه څه خبر ئې
چې رقيب په مينه مينه يادوې
په زخمونو زما مالګې دوروې

دغه خيال مې بې وسې سېوا کوي
غريبي مې مجبوري سېوا کوي
تنهايي مې تنهايي سېوا کوي
خپل "لايق" چې داسې زر زر هېروې
په زخمونو زما مالګې دوروې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سنګار

زلفې رو رو خوروه
شنه بنګړي دې شړنګوه
شي دنيا دې لېونۍ
خانده شونډې سرې کوه

کړې رنګونه تماشې
ښائيستونه تماشې
ستا د مخ د پسرلو
کړې ګلونه تماشې
ځان په چل چل جوړوه
پردې زړونه تختوه

شي دنيا دې لېونۍ
خانده شونډې سرې کوه
د لمبې غونډې ځوانې
نظرونه طوفانې
په ښائيست کې لېونۍ
هډو نه لرې ثانې
تندرونه وروه
ارمانونه قتلوه

شي دنيا دې لېونۍ
خانده شونډې سرې کوه

ټول جهان که لېونے
زوړ او ځوان که لېونے
پروا مه لره د چا

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر ارمان که لېونے
هره خوښه دې کوه
خو "لایق" مه هېروه

شي دنیا دې لېونۍ
خانده شونډې سرې کوه

قیامتونه

خواږه خواږه کتل کوې خندا کې دې اثر دے
جادو دے که منتر دے جاودو دے که منتر دے

په تلو کې مکېزونه، خندا کې قیامتونه
کتو کې خمارونه
دا ځکه ستا په لورې د هر چا نظر نظر دے
جادو دے که منتر دے

نه غم وي نه فکرونه، کووم دا ارمانونه
تل ستا وي دیدنونه
ما ستا په نامه کړے د ژوند هر یو مازیګر دے
جادو دے که منتر دے

زه مینه یم وفا یم، دا ستا د زړه درزا یم
"لایق" دې په رښتیا یم
سینه مې ستا په یاد کې د رنګونو سمندر دے
جادو دے که منتر دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوښه

ځوك به "كابل" او "پېښور" يادوي
ځوك به ښائيست د "اشنغر" يادوي
د چا "خيبر" د چا "تيراه" خوښه ده
زما دا ټوله "پښتونخوا" خوښه ده

دغه ساده باده سپېڅلي كلي
دا د وختونو نازولې كلي
د تصور نه بلا ښكلي كلي
دلته مې لور په لور خندا خوښه ده
زما دا ټوله "پښتونخوا" خوښه ده

دا د خودسره "ازمرو" وطن دے
د حياناكو "ښاپېرو" وطن دے
د ابشارونو سردرو وطن دے
زما ئې حُسن هم ښكلا خوښه ده
زما دا ټوله "پښتونخوا" خوښه ده

دغه ميلې، دا اتڼونه زما
دغه حجرې، دا ګودرونه زما
دغه جرګې، دا محفلونه زما
چې مې رښتيا چې مې رښتيا خوښه ده
زما دا ټوله "پښتونخوا" خوښه ده

دلته كې امن ورورولي دې وي تل
دلته سكون هم خوشحالي دې وي تل
"لايقه" لور په لور سپرلي دې وي تل

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه مې سوال دا مې دا مې دُعا خوښه ده
زما دا ټوله پښتونخو خوښه ده

بې وسي

هر وخت بهانې کوي
خون د يارانې کوي
بيا بيا ئې وژلے يم

څه په دروغجنې اوړېدلے يم

وائې چې زه ستا به شم
را به شمه را به شم
تا سره پخلا به شم
ډېر ئې کړولے يم
بيا بيا ئې وژلے يم

څه په دروغجنې اوړېدلے يم

ستړے انتظار کړمه
مينې خوار و زار کړمه
غم په زړه بيمار کړمه
هرڅه نه وتلے يم
بيا بيا ئې وژلے يم

څه په دروغجنې اوړېدلے يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلي د هېڅ چا نه دي
ستا نه دي، زما نه دي
پوهه په وفا نه دي
ډېر ئې سوزولے يم
بيا بيا ئې وژلے يم

څه په دروغجنې اورېدلے يم

هر وختې ياد ېږې مې
کله نه هېرېږي مې
سترګو کې غړېږي مې
مينې زورولے يم
بيا بيا يې وژلے يم

څه په دروغجنې اورېدلے يم

بيا بيا چې قتلېږمه
مرمه نه رغېږمه
زه "لايق" سوزېږمه
ډېر ئې ژړولے يم
بيا بيا ئې وژلے يم

څه په دروغجنې اورېدلے يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې پروا

لکه زرکه په رو رو، قدم اخلې په نخرو
یو ځواني دې سرې لمبې، بل دې خوی د ښاپېرو

چې کوم خوا اوکړې نظر، خلق واړوې په شر
شاعران کړې لېوني، عاشقان په مېږو سر
ځوك لګیا کړې په دعا، ځوك اخته کړې په ښېرو
یو ځواني دې سرې لمبې، بل دې خوی د ښاپېرو

ستا دے هر انداز بدل، رباعي ئې هم غزل
محفلونه کړي وړمې، ستا ګلاب ګلاب نظر
بلا ډېر دي بندیوان، ستا د زلفو منګرو
یو ځواني دې سرې لمبې، بل دې خوی د ښاپېرو

ستا ځواني ده بې پروا، پرو انه لري د چا
چې "لایق" کړې کله یاد په شر واړه وئے دنیا
ده مستي دې د کابل، نزاکت د پېښورو
یو ځواني دې سرې لمبې، بل دې خوی د ښاپېرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

انتظار

ما په اوربل کې قطار کړي دي ګلونه
لالیه بیا دیدن ته راشه
د بنګړو ډک مې دي راوړي مړوندونه
لالیه بیا دیدن ته راشه

ستا د راتلو په انتظار کې
بدن مې سوځي په انګار کې
په غونډه زنه مې وهلي شنه خالونه
لالیه بیا دیدن ته راشه

یم وارخطا زړه مې درزیږي
تا رانه غواړي نه صبریږي
راشه چې ختم شي مې واړه ګمانونه
لالیه بیا دیدن ته راشه

داسې نه مینه مو رسوا شي
په مونږه پویه دا دنیا شي
پاتې نیمګړي زما نشي ارمانونه
لالیه بیا دیدن ته راشه

ته مې "لایق" د محبت یې
زما وفا زما غیرت یې
ما دې خوړلي ستا د مینې سوګندونه
لالیه بیا دیدن ته راشه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننه

زه د خپل سفر په دې پړاو کښې د کواټ د سپېڅلې او سوچه خاورې د هاغه ټولو ملګرو شاعرانو مننه کوم، چا چې په هره ادبي غونډه کې ماته په درنه سترګه اوکتل. چا چې زما د لېوني زړه ټولې ناقراره جذبې نورې هم ناقراره کړې او زه ئې ددې جوګه کړم، چې په لږ وخت کښې ډېر څه اوليکم.

د ښاغلي سعادت خان ساغر خټك ،

ښاغلي مختيار يوسفزي او ورور بصير ستوري هم مننه کوم، چې د لېونو سندرو د لېونو لفظونو په صحيح کولو (پروف) کښې ئې زما ملاتړ اوکړو.

د ښاغلي حاجي ګلزار خان اورکزي ، ښاغلي فيروز اپريدي ، ښاغلي وزير بادشاه جانان هم مننه، چې زما د مينې ټپه ئې د قطر په ښائستونو کښې زمزمه کړه.

د ګران او محترم ملګري سيد سردار حسين ايډوکيټ ډېره مننه، چې زما د "لېونتوب" اظهار د خپل زړه آواز ګڼي.

د زلمي سندرغاړي همايون خان مننه، چې ماته ئې دسندرو د چاپ مشوره راکړه.

او ددې ټولو ترڅنګه د خپلې ګرانې او درنې مور " پښتو " مننه، چې زما او زما د مينه والو ترمېنځه ئې د "لېونتوب" جذبو ته وده ورکړې ده. دعا کوم، چې الله تعالی دې مونږ ټولو ته د "پښتو" د نور خدمت توفيق راکړي. امين

لايق زاده لايق
کواټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرانو مينه والو!

زما بنيادي تعلق د صوابۍ ضلعې د (زېدې) کلي سره دی، خو نن سبا په دوبۍ کې ژوند کوم، ځکه نو چې تراوسه پورې دغلته ګومره پښتانه فنکاران راغلي دي، ما ورته تر خپله وسه پورې پوره پوره عزت او احترام ورکړے دے. په پردي وطن کې زمونږ ليده کاته ورو ورو په مينه بدل شوي دي.

د **فن او فنکار** سره دې مينې زه د لايق زاده لايق سره هم اشنا کړم، ځوك چې د شعر په ژبه د زړه خبرې کوئ. "لېونۍ سندرې" د ملګرې لايق زاده لايق د ناقراره جذبو هاغه اظهار دی، کومې چې کله هم د فنکارانو په خوله راغلي دي، نو هر چا خوښې کړي دي.

د "لېونو سندرو" په چاپ کې د خپلې مينې د ګډون په ذريعه ما د شعر او فن په باريك تعلق کې د ځان ځای کولو يو شعوري کوشش کړی دی. زه باور لرم چې زما دغه مينه به تاسو نوره درنه کئ.

زه د لېونو سندرو په ترون د هاغه ټولو فنکارانو لکه ښاغلي هارون بادشاه، ښاغلي زيك افريدي، ښاغلي بختيار خټك، ښاغلي همايون خان، ښاغلي شوکت محمود، ښاغلي مسعود اختر، ښاغلي عرفان خان او نورو ډېرو نه علاوه د سټيج د ملګرو فنکارانو په خصوصي توګه د ښاغلي ناصر خان او د زلمي ډايرېکټر ښاغلي فهميد خان ډېر مشکور يم، چې په ما يې همېشه خپله مينه پېرزو کړې ده. په دې باور چې دوی به د "لېونۍ سندرو" د نورو خورولو په ذريعه د مينې دا رشتې نورې هم درنې کړي.

د پښتون قام د نور ځلنده او روښانه سباوون په اميد

ستاسو

شېر علي خان

کراؤن انټرنېشنل مارکېټنګ اينډ بزنس کنسلټنټس ـ دوبۍ

Designed By :
Syedjee & Company Kohat. 03 00 915 34 54
Printed by: Zia Sons Printers Peshawar
Ph: 091-2580176

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library